

Liahona

A photograph of a family of four—a man with glasses, a woman, and a young girl—gathered around a tablet computer. They are all smiling and looking at the screen. The man is wearing a blue and white striped shirt, the woman is wearing a floral top, and the girl is wearing a red top. The background is a warm, indoor setting with bookshelves.

Styrk hjem og familie, se s. 4, 16, 20, 22

Unge voksne taler åbent om kyskhed, s. 42

Fire skriftsteder, der hjalp os, s. 54

Rykker op efter Primary, s. 58

*Kristus i Amerika,
af Jeffrey Hein*

*Da den opstandne Kristus
besøgte nefitterne på det ame-
rikanske kontinent »tog [han]
deres små børn, et efter et, og
velsignede dem og bad til
Faderen for dem.*

*Og da han havde gjort dette,
græd han igen;*

*og han talte til mængden
og sagde til dem: Se jeres små»
(3 Ne 17:21-23).*

Liahona, oktober 2012

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: **En nøgle til en lykkelig familie**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 8** Besøgsbudskabet: **Vi ærer vore pagter**

ARTIKLER

- 22** **Hjælp de unge til at få åndelige oplevelser**
Melissa Merrill
Fem måder, hvorpå man kan fremelske oplevelser, der leder til konvertering.
- 28** **Almas Bog: Lektioner for vor tid**
Ældste Paul B. Pieper
Tre lektioner fra nefitterne, der kan hjælpe os til at møde vor tids udfordringer på en vellykket måde.

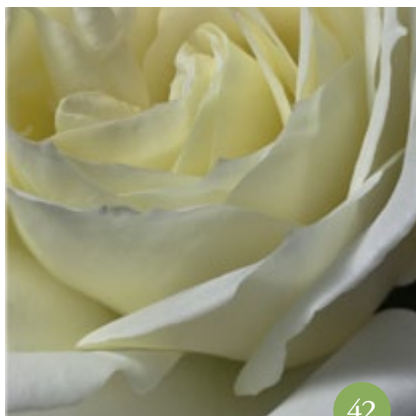
- 34** **Sådan overlever man i fjendtligt territorium**
Præsident Boyd K. Packer
Opdag for jer selv, hvorledes Helligånden kan være en vejledende og beskyttende påvirkning.

FASTE ARTIKLER

- 9** **Til styrke for de unge: Påklædning og fremtoning**
- 10** **Noter til oktoberkonferencen: Giv plads i kalenderen til konferencen**
Cheryl Burr
- 11** **Tjeneste i Kirken: Søndagsskolesvar**
Emma Addams
- 12** **Det tror vi: Sparsommelig levevis forbereder os på fremtiden**

- 14** **Små og enkle ting**
- 16** **Vores hjem og familie: Undervis i kyskhed og dyd**
Matthew O. Richardson
- 20** **Evangeliske klassikere: Undervis om retfærdighed i hjemmet**
Ældste Delbert L. Stapley
- 38** **Sidste dages hellige røster**
- 74** **Kirkenyt**
- 79** **Forslag til familieaften**
- 80** **Til vi ses: Det gode bliver ved med at finde sted**
Caitlin A. Rush

PÅ OMSLAGET
Fotoillustration: Cody Bell

42 Kyskhed i en ikke-kysk verden

Otte unge voksne drøfter, hvordan man kan forblive kysk i en verden, der ikke værdsætter kyskhed.

*Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: Brugte Noa en Liahona?*

46 Spørgsmål og svar
Hvad vil det sige at ære Guds præstedømme?

48 Vær vis og vær en ven
Ældste Robert D. Hales
Gode venner gør det let at efterleve befalingerne.

51 Find tøj til festen
Crystal Martin
Jeg var fristet til at tage en kjole på, der ikke dækkede skuldrene, men så kom jeg i tanke om min patriarkalske velsignelse.

52 Til styrke for de unge: Påklædning og fremtoning – Lad Helligånden lede os
Mary N. Cook

54 Styrket af ordet
Fire teenagere fortæller om tidspunkter, hvor de kom i tanke om et skriftsted, der hjalp dem.

57 Plakat: Den snævre og trange sti

51

58 At rykke videre efter Primary
Her er nogle af de oplevelser i organisationerne Unge Mænd eller Unge Piger, som du kan se frem til.

60 Kære Amiga
Maribel
Et brev til en ven, der er nervøs for at forlade Primary.

61 Byd en ny periode i livet velkommen
Marissa Widdison
Noah, Dylan, Patrick og Ben gør sig klar til at modtage præstedømmet.

62 Musik: Kom, min Herre kom

63 Særlige vidner: Hvorfor er det vigtigt, at jeg trofast følger Jesus Kristus, uanset hvor jeg er?
Ældste Dallin H. Oaks

64 Få Primary hjem: Præstedømmets velsignelser er tilgængelige for alle

66 En dobbelt velsignelse
Richard M. Romney
Mød Sophie og Elodie, 10-årige tvillinger fra Madagaskar.

68 Må jeg ikke også blive døbt?
Hilary Watkins Lemon
Seksårige Paulo er spændt på at blive medlem af Kirken.

70 Til mindre børn

81 Figurer fra Mormons Bog

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionen adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagers Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

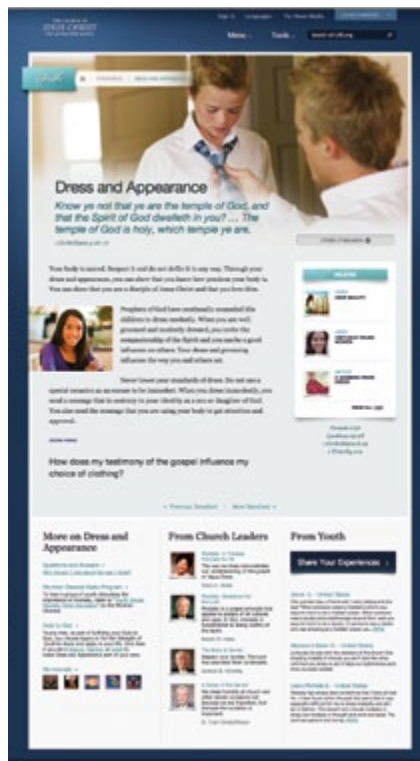
Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

October 2012 Vol. 161 No. 10. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Efter at have læst om tilgivelse i Budskabet fra Det Første Præsidentskab (s. 4) får du måske lyst til også at læse præsident James E. Fausts sidste generalkonferencetale: »Tilgivelsens helbredende kraft« (april 2007) på conference.lds.org.

FOR DE UNGE

På s. 52 forklarer Mary N. Cook, hvordan den ærbødighed vi føler for templerne kan vejlede os i vores påklædning. På youth.lds.org kan du finde mere om »Påklædning og fremtoning« og om de andre standarder i *Til styrke for de unge*.

FOR BØRN

Du kan læse om tvillingerne Elodie og Sophie fra Madagaskar i »To gange velsignelser« (s. 66) og se nogle sjove fotoer af dem på liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Arbejde, 12

Bøn, 38

Dåb, 68

Eksempel, 40

Familien, 4, 16, 20, 22, 38, 66

Forberedelse, 12

Forældrerolle, 14, 20, 22

Generalkonference, 10

Jesus Kristus, 62, 63

Kirkens historie, 14

Konvertering, 39

Kyskhed, 16, 42

Ledelse, 20

Lydighed, 40, 57

Modgang, 28

Mormons Bog, 28, 81

Pagter, 8

Profeter, 28

Præstedømmet, 46, 64

Påklædning, 9,

51, 52

Sabbatten, 40

Selvhjulpnehed, 12

Studium af skrifterne, 11, 54

Templer, 8, 52

Tilgivelse, 4

Tjeneste, 20, 39

Tro, 39, 80

Undervisning, 16, 20, 22

Unge Mænd, 58, 61

Unge Piger, 58, 60

Venlighed, 28

Venner, 48

Visdom, 48

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

ÉN NØGLE TIL EN lykkelig familie

Den store russiske forfatter Lev Tolstoj indledte sin roman *Anna Karenina* med disse ord: »Alle lykkelige familier ligner hinanden, men den ulykkelige familie er altid ulykkelig på sin egen måde.«¹ Selv om jeg ikke deler Tolstojs vished om, at alle lykkelige familier er ens, så har jeg opdaget én ting, som de fleste familier har tilfælles: De har en evne til at tilgive og glemme hinandens ufuldkommenheder og se det gode.

På den anden side finder ulykkelige familier altid fejl, bærer nag og har svært ved at slippe fortidens fornærmelser.

»Ja, men ...« siger de, der er ulykkelige. »... du ved ikke, hvor meget hun har såret mig,« siger den ene. »Ja, men du ved ikke, hvor irriterende han er,« siger den anden.

De har måske begge ret; måske ikke.

Der er mange grader af fornærmelse. Der er mange grader af at være såret. Men det, som jeg har opdaget, er, at vi ofte retfærdiggør vores vrede og tilfredsstillere vores samvittighed ved at fortælle os selv historier om de andres motiver, der fordømmer deres handlinger som utilgivelige og egoistiske, og samtidig ophøjer vi vore egne motiver som værende rene og uskyldige.

Prinsens hund

Der er en gammel walisisk historie fra det 13. århundrede, der handler om en prins, der kom hjem og fandt

sin hund dryppende af blod. Manden løb indenfor og til sin rædsel så han, at hans lille søn var væk og vuggen var væltet. I vrede trak prinsen sit sværd og slog hunden ihjel. Kort tid efter hørte han sit barn græde – han var i live! Ved siden af barnet lå en død ulv. Hunden havde i virkeligheden forsvaret prinsens barn fra den morderiske ulv.

Selv om det er en dramatisk historie, så har den en pointe. Den åbner muligheden for, at den historie, vi fortæller os selv, om, hvorfor andre opfører sig på en bestemt måde, ikke altid stemmer overens med fakta: Sommetider ønsker vi ikke engang at kende fakta. Vi vil hellere føle os retfærdiggjort i vores vrede ved at holde fast i vores bitterhed og harme. Sommetider kan dette nag vare måneder eller år. Sommetider varer den et helt liv.

En splittet familie

En far kunne ikke tilgive sin søn for at have forladt den sti, han var blevet oplært til at vandre på. Sønnen havde venner, som faderen ikke billigede, og sønnen gjorde mange andre ting, som var i modstrid med det, som hans far havde lært ham. Dette skabte en splittelse mellem far og søn, og så snart det var muligt, forlod sønnen hjemmet og vendte aldrig tilbage. De talte sjældent sammen igen.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

»Når du forbereder en lektion, bør du spørge dig selv, hvorvidt princippet ... minder om noget, som familiemedlemmer ... har oplevet i deres egen tilværelse« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 160). Overvej at lade familiemedlemmer fortælle om positive oplevelser, de har haft eller set med tilgivelse. Drøft disse oplevelser, understreg velsignelserne ved tilgivelse. Afslut med at bære vidnesbyrd om vigtigheden af at tilgive andre.

Følte faderen sig retfærdiggjort? Måske.

Følte sønnen sig retfærdiggjort? Måske.

Det, jeg ved, er, at denne familie var splittet og ulykkelig, fordi hverken faderen eller sønnen ville tilgive hinanden. De kunne ikke se forbi de bitre minder, som de havde om hinanden. De fyldte deres hjerte med vrede i stedet for kærlighed og tilgivelse. De berøvede hver især sig selv for muligheden for at påvirke hinandens liv for evigt. Splittelsen imellem dem syntes så dyb og bred, at de hver især blev en åndelig fange på hver deres følelsesmæssige ø.

Lykkeligvis har vor kærlige, vise og evige Fader i himlen givet os en måde, hvorpå vi kan overvinde denne kløft af stolthed. Den herlige og uendelige forsoning er den mest tilgivende og forsonende handling. Dens storhed overgår min forstand, men jeg vidner af hele mit hjerte og hele min sjæl om dens virkelige og ultimative kraft. Frelseren gav sig selv som løsesum for vore synder. Gennem ham modtager vi tilgivelse.

Ingen familie er fuldkommen

Ingen af os er uden synd. Hver enkelt af os begår fejl, inklusive dig og mig. Vi er alle blevet såret. Vi har alle såret andre.

Det er gennem vor Frelsers offer, at vi kan modtage ophøjelse og evigt liv. Når vi accepterer hans anvisninger og overvinder vores stolthed ved at blødgøre vores hjerte, kan vi bringe forsoning og tilgivelse ind i vores familie og i vores personlige liv. Må Gud hjælpe os til at være mere tilgivende, til at være mere villige til at gå den ekstra mil, til at være den første til at undskylde, selv når det ikke er vores skyld, til at aflægge gammelt nag og ikke nære dem længere. Tak til Gud, som gav sin Enbårne Søn, og til Sønnen, som gav sit liv for os.

Vi kan føle Guds kærlighed til os, hver eneste dag. Bør vi ikke, som den elskede salme »Fordi du gi'r mig alt« lærer os, være i stand til at give lidt mere af os selv til vores næste?² Herren har åbnet muligheden for, at vi kan blive tilgivet. Ville det ikke være det mest rigtige at tilsidesætte vores egen egoisme og stolthed og begynde at åbne tilgivelsens dør for dem, som vi kæmper med – især til dem i vores egen familie?

Når alt kommer til alt, så udspringer lykke ikke af fuldkommenhed, men af at anvende guddommelige principper, selv med små skridt. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, *tilgivelse*, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«³

Tilgivelse findes lige i midten af disse enkle sandheder, der hviler på vor himmelske Faders plan for lykke. På samme måde som tilgivelse forbinder principper, forbinder det også mennesker. Det er en nøgle, der åbner låste døre, det er en indtræden på en ærlig sti, og det er et af vore bedste håb for en lykkelig familie.

Må Gud hjælpe os til at være lidt mere tilgivende i vores familie, mere tilgivende over for hinanden og måske mere tilgivende over for os selv. Jeg beder til, at vi må opleve tilgivelse som den vidunderlige måde, hvorpå de fleste lykkelige familier er ens. ■

NOTER

1. Lev Tolstoj, *Anna Karenina*, oversat af Ejnar Thomassen, 1929, s. 5.
2. »Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129, fremhævelse tilføjet.

Bøn og fred

Lauren W.

En aften skændtes jeg med min mor og fik dårlig samvittighed. Så jeg besluttede mig for at bede. Selv om jeg var i dårligt humør og ikke ønskede at være »åndelig«, så vidste jeg, at bøn ville hjælpe mig med at blive gladere og mindre argumenterende. Efter min mor havde forladt værelset, begyndte jeg at bede. »Kære himmelske Fader, jeg kommer til dig i aften fordi ...« Nej. Jeg åbnede øjnene og tog armene ned. Det lød mærkeligt. Jeg prøvede igen. »Kære himmelske Fader, jeg har brug for ...« Det lød også mærkeligt. Jeg følte, at Satan forsøgte at få mig til at opgive min bøn til vor himmelske Fader.

Pludselig følte jeg mig tilskyndet til at sige tak! Så det gjorde jeg, og alle de ting, som jeg kunne takke min himmelske Fader for, begyndte at vælte frem. Da jeg var færdig med at takke ham, drøftede jeg det problem, jeg havde.

Bagefter følte jeg en vidunderlig indvendig fred, den varme åndelige følelse, der kommer af at vide, at vor himmelske Fader og mine forældre elsker mig, og at jeg er Guds barn. Jeg blev i stand til at undskylde over for min mor og tage imod hendes undskyldning.

Tilgivelse bringer lykke

Præsident Uchtdorf fortæller os, at vi bør tilgive dem i vores familie. Se, hvordan Josephs og Annas valg påvirker deres familie.

Joseph og hans lillesøster, Anna, leger sammen. Anna tager Josephs legetøj fra ham. Hvad bør Joseph gøre?

Joseph bliver sur på Anna. Anna græder. Josephs mor skælder ham ud for at slås med sin søster. Joseph er ked af, at han traf et dårligt valg.

Joseph tilgiver Anna og finder noget andet legetøj at lege med. De leger glade sammen. Deres mor er glad for, at Joseph var sød mod sin søster og holdt fred i familien. Joseph er glad for, at han valgte at tilgive.

Senere skal Joseph og Anna hjælpe deres mor med at lave aftensmad. Joseph vil ikke hjælpe. Hvad bør Anna gøre?

Anna beklager sig til sin mor. Anna beklager sig over at skulle være alene om at hjælpe. Ved aftensmaden er alle kede af det på grund af skænderierne.

Anna tilgiver Joseph og hjælper med maden. Deres mor er taknemlig for Annas hjælp. Familien nyder at være sammen ved aftensmaden. Anna har det godt med at have valgt at tilgive.

Hvordan påvirker *dine* valg om at tilgive din families lykke?

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv.

Tro, Familie,
Tjeneste

Vi ærer vore pagter

Besøgsundervisning er et udtryk for at være en Kristi discipel og en måde, hvorpå vi kan ære vore pagter, når vi tjener og styrker hinanden. En pagt er et højtideligt og vedvarende løfte mellem Gud og hans børn. »Når vi erkender, at vi er børn af pagten, ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os,« har ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Hans lov er skrevet i vores hjerte. Han er vor Gud, og vi er hans folk.«¹

Vi kan som besøgs lærere styrke dem, som vi besøger i deres anstrengelser for at holde deres hellige pagter. Ved at gøre dette hjælper vi dem med at forberede sig til det evige livs velsignelser. »Enhver søster i denne kirke, som har indgået pagter med Herren, har en guddommelig forpligtelse til at medvirke til at frelse sjæle, til at lede verdens kvinder, til at styrke Zions hjem og til at opbygge Guds rige,«² har ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.

Når vi indgår og holder hellige pagter, bliver vi redskaber i Guds hænder. Vi vil blive i stand til at udtrykke vore overbevisninger og styrke hinandens tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Fra skrifterne

1 Ne 14:14; Mosi 5:5-7; 18:8-13;
L&P 42:78; 84:106

NOTER

1. Russell M. Nelson, »Pagter«, *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
2. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 39.
3. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 133.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan styrker mine pagter mig?
2. Hvordan hjælper jeg de søstre, som jeg våger over, med at holde deres pagter?

Fra vores historie

I 1833 åbenbarede Herren til Joseph Smith, at templet er »et sted til taksigelse for alle hellige«. Det er »et sted til undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene i alle deres forskellige kald og embeder; så de må blive gjort fuldkomne i forståelsen af deres tjeneste, i teori, i princip og i lære, i alt det, der vedrører Guds rige på jorden« (L&P 97:13-14).

I begyndelsen af 1840'erne hjalp hjælpeforeningssøstre i Nauvoo hinanden med at forberede sig til tempelordinancerne. I det højere præstedømmes ordinancer, som de sidste dages hellige modtog i templet i Nauvoo, blev »guddommelighedens kraft [tilkendegivet]« (L&P 84:20). »Når de hellige holdt deres pagter, styrkede denne kraft dem og holdt dem oppe i deres prøvelser på den tid og i årene fremover.«³

I Kirken i dag tjener trofaste kvinder og mænd overalt i verden i templet og fortsætter med at finde styrke i de velsignelser, man kun kan få i kraft af tempelordinancerne.

PÅKLÆDNING OG FREMTONING

I verden i dag er der mange, der ikke forstår eller viser respekt for vores legemes hellige natur. Her gør sidste dages hellige sig bemærket ved at klæde sig på en måde, der viser, hvor kostbart vores legeme er (se *Til styrke for de unge* hæfte, 2011, s. 6-8). På s. 52 i dette nummer drøfter Mary N. Cook, førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, denne standard:

»Når et tempel opføres, lægges der stor vægt på at sikre, at det er beskyttet og smukt udsmykket både indvendigt og udvendigt. Nøglen til planlægning af templer er en forståelse af, at et tempel *repræsenterer* Herren – det er hans hus. Vi *respekterer* templer som hellige bygninger, hvor de medlemmer, der er værdige, kan komme. Vi *udviser ærbødighed* for templer, fordi de hellige ordinancer og pagter, som vi indgår, gør det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Jeres legeme er mere dyrebart end det mest udsøgte tempel på jorden. I er Guds elskede søn eller datter! De samme principper – repræsentation, respekt og ærbødighed – anvendes i endnu større grad, når det gælder plejen og beskyttelsen af jeres legeme.«

Følgende forslag kan hjælpe jer med at undervise jeres børn i de rette principper angående påklædning og fremtoning. Husk også, at jeres eksempel på sømmelig påklædning vil lære jeres børn, hvor vigtig passende påklædning er.

Forslag til undervisningen af de unge

- Læs sammen med jeres teenager afsnittet om påklædning og fremtoning i *Til styrke for de unge*. Dette vil give jer muligheden for at drøfte denne standards lære, velsignelser og advarsler og besvare de spørgsmål, som jeres søn eller datter må have.
- Overvej at holde en familieaften om vigtigheden af påklædning og fremtoning. I kunne spørge jeres familie: Hvis Herren var med dig i kirke, hvordan ville du så ønske at være klædt? Hvordan ville du ønske at fremstå for ham? Hvordan har du det, når du er anstændigt klædt? I kunne også drøfte, hvordan man klæder sig på en passende måde til andre lejligheder, såsom skole, arbejde eller sociale begivenheder.

Forslag til undervisning af børn

- Vores påklædning viser, hvad der er vigtigt for os. Overvej for at illustrere dette princip at holde en familieaften, hvor alle klæder sig som missionærer eller har søndagstøj på.
- Selv børn i en ung alder kan begynde at gå anstændigt klædt. Gennemgå sammen med jeres børn retningslinjerne på s. 7 i *Til styrke for de unge* og sørg for tøj, der understøtter disse retningslinjer. ■

SKRIFTSTEDER OM PÅKLÆDNING OG FREMTONING

1 Mos 1:27;
1 Kor 6:19;
Alma 1:27

Noter til oktoberkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (1&P 1:38).

Giv plads i kalenderen til konferencen

Cheryl Burr

Vi kunne føle Ånden mere, når vi lyttede til generalkonferencen, fordi vores tid ikke var fyldt med ekstra aktiviteter.

For mange år siden, da vore seks børn var små, besluttede vi os for at gøre generalkonferencen mere betydningsfuld for os. Vi talte om, hvor vigtigt det var at deltage i konferencen med klare tanker og udhvilede legemer. Konferencen er en vigtig tid, hvor vi modtager vejledning fra vore nuværende profeter. Vi satte os så det mål, at vi ikke lavede aftaler i dagene op til konferencen eller under conferenceweekenden. Vi afsatte disse dage i vores kalender, og hver enkelt af os forpligtede os til ikke at planlægge ekstra aktiviteter i de dage.

Hvis I vælger en lignende fremgangsmåde, vil det være alle tiders for jeres familie og jeres situation, men vores familie definerede »ekstra aktiviteter« som deltagelse i skoleaktiviteter, at have nabobørnene på besøg, at tage ud med vennerne, holde fest eller middage med venner eller slægtninge, lave projekter eller havearbejde mellem eller i løbet af conferencesessioner, at gemme skoleprojekter indtil sidste øjeblik eller påtage sig ekstra opgaver på arbejdet, måtte vente.

I ugen op til generalkonferencen var det ofte svært at sige nej til disse aktiviteter, men for det meste traf vores familie med glæde valg, der opfyldte vores mål. Vi fandt ud af, at vore yngre børn ønskede at tage del i generalkonferencen. Jeg tror, det skyldtes, at vi hele ugen før konferencen talte om dens betydning.

Jeg kan med glæde rapportere, at det at holde skemaet enkelt i dagene før og under

generalkonferencen, fuldstændigt har ændret vores families oplevelse af konferencen. Vores hjerte og sind var forberedt til konferencen. Vores tid var ikke fyldt med ekstra aktiviteter, hvilket gjorde, at vi kunne føle Ånden, når vi sad og lyttede til vore ledes vejledende ord.

Vi har holdt fast i det mål igen og igen, fordi det fylder vores hjem med fred. Selv om flere af vore børn ikke længere bor hjemme, så opfordrer vi dem stadig til at rydde kalenderen i dagene op til og under konferencen, sådan som vi gør herhjemme. Vi forsøger også at lave en aftale om at se en conferencesession sammen som familie. Jeg håber, at vore børn, når de gifter sig og stifter deres egen familie, fortsat vil prioritere deres conferenceoplevelse ved at rydde deres kalender. ■

SÆT KONFERENCEN FØRST

»Beslut jer nu til at prioritere generalkonferencerne højt i jeres liv. Beslut jer til at lytte omhyggeligt og følge de belæring, der bliver givet.«

Ældste Paul V. Johnson fra De Halvfjerds, »Velsignelserne ved en generalkonference«, *Liahona*, nov. 2005, s. 52.

SØNDAGSSKOLESVAR

Emma Addams

Jeg har en tendens til at søge mægtige svar på mine udfordringer – at spørge Herren om hjælp til at finde den ene ting, der kan løse alt. Jeg har lært, at en sådan fremgangsmåde kan vanskeliggøre tingene yderligere.

Da jeg underviste i seniorklassen i min menighed, var jeg fast besluttet på at stille dybsindige spørgsmål, der krævede fordybelse og store, nye, indsigtfulde svar. Med andre ord, så ønskede jeg at undgå en gentagelse af de samme gængse »søndagsskolesvar«, som menighedens medlemmer syntes at komme med hver uge.

Da jeg i min forberedelse nærlæste Det Nye Testamente, blev jeg forbavset over brugen af ordet *blive*, som viser sig igen og igen. For eksempel står der i Joh 15:10: »Hvis I holder mine bud, vil I *blive* i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og *bliver* i hans kærlighed« (fremhævelse tilføjet).

I sin store forbøn beder Frelseren om, at hans disciple må »være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de må være i os« og »jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét« (Joh 17:21, 23).

Meget af det, jeg søgte efter, var, hvordan jeg kunne blive ét med Herren, hvordan jeg kunne *blive* i hans kærlighed, og hvordan jeg som resultat kunne udvikle ekstra tålmodighed – en tålmodighed, som jeg så deperat havde brug for, så jeg kunne vende mine oplevelser fra at være noget, der udmattede mig, til noget, der oplivede mig og helliggjorde mig.

Ironisk nok førte min søgen efter forståelsen af ordet *blive* samt svar på de svære udfordringer, jeg mødte dagligt, mig tilbage til præcis samme søndagsskolesvar, som jeg havde forsøgt at undgå. Jeg fandt svar på mine udfordringer ved at læse i skrifterne, bede dagligt, tjene min familie og andre og komme i templet og til møderne om søndagen. Jeg lærte, at disse enkle ting gør forskellen mellem at holde ud og udholde med tålmodighed.

Søndagsskolesvarene er virkelig de bedste svar. ■

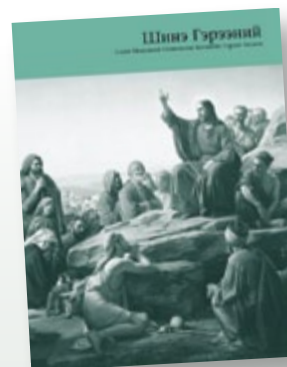
AT NÆRE VORES TRO

»At tjene, studere, bede og tilbede er fire grundlæggende ting i fuldkomængørelsen af, »hvad der er af mangler i [vores] tro« (1 Thess 3:10). Hvis

vi ophører med at nære vores tro på et af disse fire områder, vil vi være sårbare ...

I en verden, som bliver stadig mere forhærdet, kan Herren trænge gennem vor bevidsthed ved at bruge »Åndens sværd, som er Guds ord« (Ef 6:17; se også Jar 1:12). Men det som høres, må modtages »i tro« (Hebr 4:2) og med kristen tjeneste, således som vi har hørt det igen og igen.«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, »For at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle«, *Stjernen*, juli 1991, s. 84.

BRUG AF KIRKE-GODKENDT MATERIALE

»Undervisere og ledere bruger skrifterne, sidste dages hellige profeters lærdomme samt godkendt undervisningsmateriale til at undervise og vidne om evangeliets lærdomme. Det godkendte undervisningsmateriale til hver enkelt klasse eller kvorum findes i *Instruktioner vedrørende læseplan*. Undervisere og ledere supplerer efter behov undervisningsmaterialet med Kirkens tidsskrifter, især generalkonferenceudgaverne af *Ensign* og *Liahona*.«

Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 5.5.4.

Sparsommelig levevis

FORBEREDER OS PÅ FREMTIDEN

Sidste dages hellige tror på, at vi skal være forberedte og selvhjulpne. Vi tror på, at vi skal forberede os gennem uddannelse, så vi kan komme i arbejde, forberede os økonomisk på svære tider og forberede os på naturkatastrofer eller andre udfordringer. Det vigtigste er, at vi tror på, at vi skal forberede os åndeligt på Jesu Kristi andet komme og på at bo med vor Fader i himlen igen. Denne fremgangsmåde for forberedelse kaldes sparsommelig levevis.

At leve sparsommeligt reflekterer vores sande, evige natur: Vi skal »selv ... handle og ikke være genstand for handling« (2 Ne 2:26). Herren ønsker, at vi skal være ansvarlige og uafhængige (se L&P 78:14). Han ønsker, at vi skal leve sparsommeligt på grund af det, vi kan blive i den proces: ansvarlige, gavmilde, modne og venlige. Jo mere selvhjulpne vi er, jo bedre kan vi hjælpe vores familie og andre. Hvordan kan vi mætte den sultne, hvis vi selv er sultne? Hvordan kan vi bibringe kundskab, hvis vi selv mangler kundskab? Hvordan kan vi opbygge

andres tro, hvis vi selv mangler tro?

Princippet om sparsommelig levevis indebærer følgende:

- Forberedelse. »Bered jer på det, som skal komme, for Herren er nær« (L&P 1:12).
- Flid. »Du må ikke være doven« (L&P 42:42).
- »[Lær], ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).

Når Kirkens medlemmer gør alt, hvad de kan for at klare sig selv, men stadig ikke har til deres grundlæggende behov, beder de først deres familie om hjælp. Hvis dette ikke er tilstrækkeligt, kan Kirken hjælpe. Biskopper og grenspræsidenter kan hjælpe medlemmerne ved at bruge midler fra »Herrens forrådshus« (se L&P 82:18-19). Enhver støtte fra Kirken har til formål at hjælpe medlemmerne med at hjælpe sig selv og opfordre dem til at arbejde. ■

For yderligere information, se 1 Mos 41; L&P 38:30.

»Vi er alle ansvarlige for at sørge for os selv og vores familie, både timeligt og åndeligt. Det gør vi fornuftigst ved at efterleve sparsommelighedens principper: At sætte tæring efter næring med glæde, at være tilfredse med det, vi har, undgå massiv gæld og flittigt spare op og berede os på situationer, hvor vi sner inde.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vær fremsynede forsørgere timeligt og åndeligt«, *Liahona*, maj 2009, s. 8.

Vi kan arbejde på at blive selvforsynende på følgende områder:

Åndelig styrke: Hav tillid til Herren, hold befalingerne, bed og studér i skrifterne dagligt, tjen andre.

Fysisk helbred: Overhold visdomsordet, dyrk motion, få tilstrækkeligt med søvn, hav en god hygiejne.

Uddannelse: Bliv kyndig, tilegn jer karrieremæssige færdigheder, studér »de bedste bøger« (L&P 88:118).

Beskæftigelse: Arbejd for at kunne dække jeres egne og jeres families behov.

Hjemmeforråd: Opbevar rent drikkevand og opbyg gradvist et forråd af mad, som I regelmæssigt kan spise af samt et længerevarende forråd af mad, såsom korn og bønner.

Økonomi: Betal tiende og fasteoffer, undgå unødige gæld, opbyg gradvist et økonomisk forråd.

BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

Nogle undrer sig måske over, hvorfor sidste dages hellige gemmer på mad. Faktisk opbevarer vi mad og vand for at være forberedt på tider, hvor der kan være knaphed på mad og rent vand, eller når familieøkonomien er stram. I nødstilfælde vil de, der har opbevaret mad, føle sig mere trygge og vil være i bedre stand til at hjælpe deres familie og naboer gennem krisen.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

STORE PERSONLIGHEDER HUSKET

Newell K. Whitney (1795-1850)

Indsat herunder til venstre: Et kobberstik af Newell K. Whitney. Herunder, indsat til højre: Lokalet over Newell K. Whitneys butik i Kirtland i Ohio, hvor Profeternes Skole og Kirkens møder blev afholdt. Nederst: Whitneys butik.

Newell Kimball Whitney blev født i Vermont i USA den 5. februar 1795. Han var en dygtig forretningsmand og indledte et venskab og et firma sammen med Sidney Gilbert. I firmaets første tid rejste de ofte. Newell traf på en af disse forretningsrejser Elizabeth Ann Smith i Kirtland i Ohio. Newell og Ann kom sammen i tre år og giftede sig i 1823.

Sammen søgte Newell og Ann efter sandheden, og en tid deltog de i campbelitterbevægelsen, som hævdede at have genoprettet oldtidens kristendom. En aften bad

Newell og Ann om »at få at vide af Herren, hvordan de kunne modtage Helligåndsgaven«. Ann beskrev det syn, som de modtog, som svar på deres bøn: »Ånden hvilede på os og en sky overskyggede huset . . . Så hørte vi en røst fra skyen, som sagde: »Bered jer på at modtage Herrens ord, for det kommer.«¹

Kort tid efter dette svar på bønnen kom der i oktober 1830 sidste dages hellige missionærer til Kirtland. I november blev Newell og Ann døbt. Blot en måned senere kom Joseph og Emma Smith og bankede på familien Whitneys dør.

Da Joseph hilste på Newell ved navn, sagde Newell, at han ikke kendte profetens navn, så Joseph svarede: »Jeg er profeten Joseph; du har bedt om, at jeg skulle komme, hvad ønsker du af mig?«² Familien Whitney husede så familien Smith i flere uger og sørgede for et hjem til dem i september 1832.

Foruden at sørge for en bolig til familien Smith stillede Newell også lokalerne over sin butik til rådighed for Kirken. Kirkens ledere og Profeternes Skole holdt møder i Whitneys butik.

I december 1831 blev Newell kaldet som Kirkens anden biskop og tjente senere som ansvarlig for Kirkens økonomiske anliggender, hvorved han hjalp Kirken med at styre dens midler og blive gældfri. I efteråret 1838 flyttede familien Whitney til Far West i Missouri, hvor Newell igen blev kaldet som biskop, og 10 år senere vandrede han og hans familie over prærien til Salt Lake City, hvor han tjente som Kirkens præsiderende biskop.

Newell døde af åndedrætsbesvær den 24. september 1850 i Salt Lake City.

NOTER

1. Elizabeth Ann Whitney, citeret i Edward Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 41-42.
2. Joseph Smith, citeret i Elizabeth Ann Whitney, »A Leaf from an Autobiography«, *Woman's Exponent*, 15. aug. 1878, s. 51.

Dan Jones (1810-1862)

Flere end en million missionærer er blevet kaldet, siden Kirken blev organiseret, men Dan Jones var mere end blot en blandt en million. Om den walisiske missionær har præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagt: »Med hensyn til antallet af omvendte må Dan Jones bestemt siges at være omfattet af den lille snes missionærer, som har været de mest produktive i Kirkens historie.«¹

Før Dan blev missionær, emigrerede han fra Wales til USA og arbejdede på Mississippifloden som kaptajn på en hjuldamp, som hed *Maid of Iowa*, og som bragte mange sidste dages hellige til Nauvoo i Illinois. Han blev medlem af Kirken i 1843 og blev en af profeten Joseph Smiths nære venner.

Dans mission opfyldte Joseph Smiths sidste nedskrevne åbenbaring. Natten før profeten Joseph Smith blev slået ihjel, hørte han skyderi uden for vinduet i fængslet i Carthage, så han besluttede at sove på gulvet. Tæt på ham lå Dan Jones. Profeten spurgte Dan, om han var bange for at dø. Han svarede: »Tror du, at tiden er inde til det? Når man kæmper for så ædel en sag, tror jeg ikke, at døden rummer megen rædsel.« Joseph

profeterede da: »Du skal atter se Wales og udføre din mission, inden du dør.«²

Profetens løfte blev opfyldt i 1845, da Dan og hans hustru Jane blev kaldet til at tjene i Wales. Dan anvendte sine evner som taler til at forkynde evangeliet med stor overbevisning. Han talte flydende walisisk og engelsk, og vidner har skrevet, at han talte så medrivende, at han kunne holde sine tilhørere fanget i timevis på begge sprog.

Mens Dan var i Wales, udgav han sidste dages hellige tidsskrifter, pjecer og bøger på walisisk. Under Dan Jones' ledelse oprettede missionærerne 29 grene i Wales og døbte omtrent 1000 mennesker hvert år under hans første mission. Han blev kaldet på endnu en mission til Wales i 1852, og trods

voksende modstand mod Kirken blev 2.000 mennesker døbt i løbet af fire år.

Da Dan vendte tilbage til Utah, førte han mange walisiske konvertitter med tilbage. Da han døde som 51-årig, havde han medvirket til at føre omtrent 5.000 mennesker til det vestlige USA.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Det, der har størst værdi«, *Stjernen*, mar. 1994, s. 8.
2. Joseph Smith, i *History of the Church*, 6:601.

Fra venstre: Portræt af den walisiske missionær Dan Jones. En hjuldamp, som den Dan Jones var kaptajn på, nærmer sig landgangen ved Nauvoo i Illinois. Dan Jones hjælper walisiske immigranter.

Undervis I KYSKHED OG DYD

Matthew O. Richardson

Andenrådgiver i
Søndagsskolens
hovedpræsidentskab

Forældre kan bruge disse seks strategier til at undervise deres børn om seksuel intimitet.

Jeg har været så privilegeret at møde unge og unge voksne i alle samfundslag og fra forskellige dele af verden. Ved en bestemt lejlighed talte jeg til en imponerende gruppe teenagere om dyd, kyskhed og moralsk levevis. Efter at have rost dem for deres kommentarer, selvtillid, fremtoning og opførsel spurgte jeg dem: »Hvordan er I blevet så veltalende, sikre i jeres svar og så trygge ved et så følsomt emne som dette?« En ung kvinde svarede uden tøven: »Jeg har forældre, der underviser.« De andre nikkede samtykkende. Denne enkle og dog store oplevelse understreger den påvirkning, som forældre har i deres børns tilværelse – især om deres ansvar for at undervise om dyd, kyskhed, seksuel intimitet og passende venskaber.

Desværre underviser mange forældre ikke deres børn så godt i seksuelle spørgsmål, som de burde. For eksempel viste en undersøgelse af 200 aktive unge enlige sidste dages hellige, at kun 15 procent anså deres forældre som værende den primære kilde til information omkring seksuelle spørgsmål. Disse unge medlemmer sagde, at de primært lærte om dette vigtige emne fra venner eller jævnaldrende, nettet, medierne, underholdning, fagbøger, slægtninge eller deres kirkeledere.

Det er selvfølgelig ikke noget let emne at undervise i. Men jeg tror, at forældre er de bedste undervisere til at gengive så hellige principper. De følgende strategier vil hjælpe jer til at udvikle enkle, effektive og varige principper og skikke, der fremmer en effektiv læring og undervisning – især med hensyn til at lære jeres børn, hvordan man lever et dydigt og kysk liv.

Undervisning og læring bør begynde

tidligt. Forældre, der effektivt underviser deres børn i seksuelle spørgsmål, forstår, at de fleste børn møder disse emner i en langt yngre alder end de selv eller deres forældre forventer eller ønsker det. Mange børn bliver udsat for seksuelt indhold på nettet i en ung alder af 11 år og nogle endda yngre. Underholdningssteder, sportssteder, reklamer og selv sociale medier er mættet med seksuelle billeder og hentydninger.

Nogle forældre spørger med rette: »Hvornår bør jeg tale om seksuelle spørgsmål?« Det afhænger af barnets alder og modenhed og den pågældende situation. Åndelig vejledning vil komme, når forældre bønsmødt og omhyggeligt betragter deres børns opførsel, bevidst lytter til deres børn og tager sig tid til at overveje og skelne, hvornår og hvad der skal undervises i. Jeg husker for eksempel, da min søn stillede mig et spørgsmål om anatomi, da han var knap 5 år gammel. Selv om det var lidt foruroligende, så var det tydeligt, at det var det rette tidspunkt at tale om det. Da jeg overvejede, hvordan jeg skulle svare, blev det dog også klart, at dette *ikke* var det rette tidspunkt at tale med min søn om ethvert seksuelt relateret spørgsmål.

Undervisning og læring bør finde sted igen og igen. Læring er en process fremfor

en enkeltstående lejlighed. Når det drejer sig om at undervise børn i seksuel intimitet eller andre relaterede spørgsmål, så omtales det ofte som »snakken«. Uanset om det er bevidst eller ej, så antydes det, at forældre underviser i dette emne i én enkel samtale. Det er ikke den mest effektive måde for et barn at lære på. Frelseren har forklaret, at vi lærer »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30). Vi vil få større succes med at undervise, hvis vi genoptager dette emne med vore børn, efterhånden som de bliver ældre og mere modne. Forældre, der forstår dette princip, forbereder sig selv mentalt, følelsesmæssigt og åndeligt på at undervise deres børn i seksuelt relaterede spørgsmål i løbet af deres barndom og ungdom.

Effektiv læring og undervisning er afhængig af forholdet mellem underviseren og eleven. Når det drejer sig om at undervise børn om seksuelt relaterede spørgsmål, så bekymrer de fleste forældre sig

udelukkende om, *hvad* de bør sige. Selv om det er vigtigt, så handler effektiv undervisning og læring om mere end blot at tale og videregive information. Faktisk er *måden*, hvorpå forældrene griber undervisningen af deres børn an på måske langt vigtigere end det, de faktisk ender med at sige. Undersøgelser støtter konklusionen om, at de forældre, der har størst indflydelse på deres børn, når de behandler seksuelle emner, er dem, der taler åbent, udtrykker kærlighed og bekymring, og som tager aktiv del i deres børns liv.¹

Bemærkninger fra min uformelle undersøgelse af unge sidste dages hellige kredse flere gange om et ønske om, at deres forældre var mere åbne eller villige til at tale om seksuelt relaterede spørgsmål. Disse unge voksne gav udtryk for, at de ikke blot ønskede, at deres forældre var involverede i processen, men de ønskede også, at deres forældre ville »tale *med* dem fremfor *til* dem.« De længtes

De forældre, der har størst indflydelse på deres børn, når de behandler seksuelle spørgsmål, er dem, der taler åbent, udtrykker kærlighed og bekymring, og som tager aktiv del i deres børns liv.

efter samtaler, der var »naturlige«, »normale«, »behagelige« og meget mindre »akavede.« Dette bør motivere forældre til at arbejde på at være til at tale med, være til rådighed, naturlige og uanfægtede af emnet, situationen eller selve timingen. Hvis der er en pris at betale for forældre, så er det at undervise deres børn effektivt omkring ting, der har størst betydning; forældre må optræde på en måde, der hjælper deres børn til at føle sig behageligt tilpas og trygge ved at tale om alle emner – især de mere personlige.

Undervisning og læring er mest effektivt, når emnet er relevant og ægte. Afhængigt af vores tilgang kan undervisning i seksuel intimitet føles akavet, urealistisk, upraktisk eller endda prædikende. En af nøglerne til succes er at forstå, at de fleste spørgsmål og bekymringer, som børn har, kommer af reaktioner på hverdagssituationer og -betragtninger. Når vi er opmærksomme, lytter og betragter vore børn, vil vi kunne afgøre, hvad vi bør undervise i.

For eksempel bidrager film, modeluner, ideer, fjernsynsprogrammer, reklamer eller musikteksster med muligheder for at tale om moralske standarder. Andre muligheder opstår, når vi betragter vore børns forhold og samspil med andre, måden hvorpå de og deres jævnaldrende klæder sig, sproget de bruger, hvor knyttede de er til det modsatte køn, såvel som samfundets vekslende fortolkning af kyskhed og moralske standarder. Der findes mange muligheder i dagligdagen for at tale *med* børn om moralitet og dyd.

Det vigtigste aspekt ved autentisk undervisning er muligvis det, at forældre demonstrerer kyskhed, anstændighed og dyd i deres eget liv. Børn vil lytte mere villigt og følge deres forældres råd, når sådanne råd er baseret på deres forældres gode eksempel.

Det modsatte er også sandt. Som ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »På mange måder taler vore handlinger tydeligere end ord.

*Når vi er
opmærksomme,
lytter og
betragter vore
børn, vil vi
kunne afgøre,
hvad vi bør
undervise om.*

Præsident Brigham Young (1801-1877) har sagt: »Vi bør være det eksempel for vore børn, som vi ønsker, at de skal følge. Indser vi dette? Hvor ofte ser vi ikke forældre kræve lydighed, god opførsel, venlige ord, venlige blikke, blid tale og et glad ansigt fra et barn eller børn, når de selv er fulde af bitterhed og skælder ud! Hvor er det selvmodsigende og urimeligt! Vore børn bemærker, når noget er selvmodsigende, og finder måske retfærdiggørelse i at gøre det samme.«²

Elever lærer bedst, når de forstår, hvad underviseren underviser i. Mange unge og unge voksne udtrykker frustration over, at deres forældre og selv kirkeledere har tendens til at bruge »kodeord« og implicite budskaber, der faktisk rejser flere spørgsmål end svar og mere anspændthed end lettelse. Dette er især sandt, når det drejer sig om seksuelle spørgsmål.

Da jeg tjente som biskop i en menighed for unge voksne, blev jeg oftest spurgt om, hvad »petting« (kæleri) betød. Mine trofaste medlemmer i menigheden var blevet undervist i, at de ikke burde involvere sig i petting, men de blev aldrig undervist i, hvad petting egentlig betød. Det var svært for dem at overholde instrukser, som de ikke forstod.

Præsident Marion G. Romney (1897-1988), førsteråd-giver i Det Første Præsidentskab forklarede, at det ikke er nok at undervise på en måde, der vil få andre til at forstå. Det er ligeså vigtigt, at vi underviser på en måde, så ingen misforstår.³ I stedet for at bruge kodeord eller slang, så vil vi få større succes, hvis vi bruger de rette og passende benævnelser. Dette fremmer forståelse og fremelsker respekt.

Overvej, hvordan ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum så effektivt underviste i moralske principper og standarder. Han sagde: »Enhver seksuel intimitet uden for ægteskabet – jeg mener enhver bevidst kontakt med et andet menneskes hellige og intime dele med eller uden tøj på – er en synd og er forbudt af Herren. Det er

også en overtrædelse bevidst at stimulere disse følelser i sit eget legeme.«⁴

For at kunne undervise effektivt må vi sikre os, at dem, vi underviser forstår budskabet. Enkle spørgsmål som: »Besvarer det dit spørgsmål?« eller »Forklarede jeg det godt nok?« eller »Har du andre spørgsmål?« er meget nyttige.

Elever omvendes, når undervisere forbinder budskabet med evige principper og standarder. I stedet for kun at fokusere på livets relevante kendsgerninger, så finder effektiv evangelisk instruktion sted, når vi forbinder den type kendsgerninger med fakta om det evige liv. Når vi fx taler om vore legemer, så kan vi tale om, hvordan en kærlig himmelsk Fader har skabt vore legemer, og hvordan vi bør nærme os hans skabelser med respekt og ifølge hans forventninger.

Selvom verden drukner i umoralitet, findes der stadig håb for fremtidige generationer.

Dette håb samler sig om forældre, der gør deres bedste for at undervise opvoksede generationer til at være dydige og kyske. Forældre, der underviser deres børn i at leve et dydigt og kyskt liv, bestræber sig på at øge deres forståelse og forbedre deres undervisningsfærdigheder. Ved at gøre dette opdager de, at »Herren vil støtte [dem], når [de] underviser på den måde, som han har befalet.« Det er trods alt »et arbejde, man gør i kærlighed til andre – en mulighed for at hjælpe andre til at udøve deres handlefrihed på retfærdig vis, at komme til Kristus og modtage det evige livs velsignelser.«⁵ ■

NOTER

1. Se Bonita F. Stanton og James Burns, »Sustaining and Broadening Intervention Effect: Social Norms, Core Values, and Parents«, i *Reducing Adolescent Risk: Toward an Integrated Approach*, ed. Daniel Romer, 2003, s. 193-200.
2. Robert D. Hales, »Vores pligt som forældre over for Gud og den opvoksede slægt«, *Liahona*, aug. 2010, s. 74.
3. Se Jacob de Jager, »Let There Be No Misunderstanding«, *Ensign*, nov. 1978, s. 67.
4. Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 31.
5. *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 4.

Det vigtigste aspekt ved realistisk undervisning er muligvis det, at forældre udviser kyskhed, anstændighed og dyd i deres eget liv.

Undervis

OM RETFÆRDIGHED I HJEMMET

Det er forældres ansvar og velsignelse at undervise og lære deres børn at leve på retfærdig vis.

**Ældste
Delbert L. Stapley
(1896-1978)**

De Tolv Apostles Kvorum

Delbert L. Stapley blev født den 11. dec. 1896 i Arizona i USA. Han blev indsat som medlem af De Tolv Apostles Kvorum den 5. okt. 1950 og tjente i dette kvorum til sin død den 19. aug. 1978. Denne tale blev givet på Brigham Young University den 1. feb. 1977. Hele talen findes på engelsk på speeches.byu.edu.

Forældre har muligheden for at undervise og forme deres små børns karakter, før Satan får magt til at friste dem, og før de når en alder af otte år, og derved bliver ansvarlige i Guds øjne ... Herren har skænket forældre disse værdifulde år, de første år af et barns liv, hvor barnet ikke er ansvarligt for de ting, det siger og gør. Det er forældres ansvar og velsignelse at undervise og lære deres børn at leve på retfærdig vis.

Den mest effektive måde at undervise i retfærdighed og religion i hjemmet er gennem vores eksempel. Forhåbentlig har forældre holdt deres eget liv kært og rent og kan derfor med fordel bruge deres liv som et

eksempel i undervisningen og oplæringen af deres egne børn. Præsident David O. McKay (1873-1970) har sagt: »Hvis I vil undervise i tro på Gud, så vis selv tro på ham; hvis I vil undervise i bøn, bed da selv ... hvis I ønsker, at de skal være mådeholdne, da afhold jer selv fra umådeholdenhed; hvis I ønsker, at jeres barn skal føre et dydigt liv, have selvkontrol og et godt omdømme, da vis ham et værdigt eksempel i alle disse ting.«¹ Ved at gøre dette vil denne lære gøre stort indtryk på jeres børn; og med en sådan vejledning fra forældrene kan de finde styrke imod Satans fristelser, hvis mål det er at ødelægge deres liv, når de når ansvarsalderen. Forældre har pligt til at være sådan, som de ønsker deres børn skal være med hensyn til høflighed, oprigtighed, mådeholdenhed og mod til at gøre det rigtige til alle tider. Eksemplet er mere virkningsfuldt end forskriften.

Vores daglige liv i hjemmet bør være i overensstemmelse med principperne og standarderne i Kirken. Vores måde at føre forretning på bør være i overensstemmelse med vores religion. Børn er hurtige til at opdage uoprigtighed. John Milton har sagt, at hykleri er den eneste synd, der går ubemærket forbi alle andre end Gud. Børn er dog følsomme over for de ting, der er forkerte, og de afskyr uoprigtighed og falske motiver. Vi ved, at børn påvirkes i langt højere grad af de prædikener, som vi efterlever, end de prædikener, vi prædiker. Forældre bør altid være ærlige over for deres børn, holde de løfter, de har givet, og altid

tale sandt. Det er den konsekvente forælder, der vinder sit barns tillid. Når et barn føler, at I honorerer hans tillid og gengælder den, da vil han ikke bryde den, ej heller vil han bringe vanære over jeres navn ...

Forældre bør aldrig skændes i deres børns nærværelse. Sommetider opstår skænderier på grund af forsøg på at irettesætte et barn. En forælder kritiserer; den anden protesterer. Og hvad angår barnets opfattelse, så er hjemmets forenede indflydelse lig nul. Forældre skal være enige om hvilken vej, de ønsker, at barnet skal gå, ellers træffer han måske af forvirring forkerte valg. Richard L. Evans har sagt: »Splittelse mellem forældre er urimelig, og den forvirrer og svækker familiens fundament. De, som barnet bør søge vejledning hos, bør være forenede i den vejledning, de giver.«² Vi ved, at børn er følsomme over for stemningen og følelser i familien, de mærker spændinger og uenigheder, som de ikke altid kan forstå eller definere ...

Et barn har ret til at føle, at han i sit hjem har et tilflugtssted, et sted, hvor han er beskyttet fra verdens farer og onder.

Familieenhed og retskaffenhed er nødvendig for at dække dette behov. I dette liv er der intet andet sted end hjemmet, hvor sand og varig lykke kan findes. Det er muligt at gøre hjemmet til et lille stykke himmel. I virkeligheden forestiller jeg mig himlen som en fortsættelse af det ideelle hjem her på jorden³ ...

Evangeliet, som vi underviser i, er sandt. Kristus lever, Gud lever, og guddommelige boliger i himlen forberedes til alle hans trofaste og hengivne børn. Planlæg nu det hjem og den familie, I ønsker, og hvordan I vil imødekomme jeres børns behov for at kunne holde dem på en retfærdig vej, der leder familien til evigt liv i det celestiale hjem. Må Gud velsigne jer, mine brødre og søstre. Jeg tror, at I forstår, at meget af det, der er blevet sagt, angår jer. Og det er meget vigtigt for de små børn, der kommer til jer for at velsigne jeres tilværelse, at I organiserer og leder jeres hjem på hellig vis. ■

NOTER

1. David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, comp. Llewelyn R. McKay, 1967, s. 11.
2. *Richard Evans' Quote Book* 1975, s. 23.
3. Se David O. McKay, *Gospel Ideals*, 1953, s. 490.

Et barn har ret til at føle, at han i sit hjem har et tilflugtssted, et sted, hvor han er beskyttet fra verdens farer og onder. Familieenhed og retskaffenhed er nødvendig for at dække dette behov.

HJÆLP DE UNGE TIL AT FÅ ÅNDELIGE OPLEVELSER

Ingen kan tvinge unge til at få åndelige oplevelser, men som disse forældre og ledere opdagede, så er der mange måder at fremelske oplevelser på, der kan lede til omvendelse.

Da Vyacheslav og Zoya Gulko fra Ukraine begyndte at undersøge Kirken, var deres 13-årige datter, Kira, ikke begejstret. Hun nægtede at deltage i missionærlektionerne, og når hun vidste, at ældsterne kom hjem til dem, så lukkede hun »demonstrativt døren til sit værelse,« husker hendes mor.

Bror og søster Gulko, der besluttede at tilslutte sig Kirken, tænkte, at hvis de blot kunne give Kira muligheden for at føle Ånden, så ville hendes hjerte måske blive rørt. Søster Gulkos eget vidnesbyrd begyndte, da hun deltog i en anden persons dåb, så hun bad Kira om at tage med til *hendes* dåb – bare så hun kunne hjælpe hende med at skifte til tørt tøj bagefter. Til søster Gulkos overraskelse indvilligede Kira.

»Det skete!« mindes søster Gulko. »Vor himmelske Fader arbejdede på mirakuløs vis.«

Kira *følte* Ånden, og en uge efter sine forældres dåb indvilligede hun i at mødes med missionærerne. Hun begyndte at læse i Mormons Bog. Et par uger efter lagde søster Gulko mærke til et stykke papir, der hang over Kiras skrivebord, hvorpå teksten fra 2 Ne 2:25 stod skrevet. To en halv måned efter deres egen dåb, deltog Gulko-parret i deres datters dåb. Nu, 20 år senere, er Kira gift. Hun og hendes mand, Dave, er blevet beseglet i templet og opdrager nu deres to sønner i evangeliet. Hun har trofast tjent i utallige kaldelser og er forblevet aktiv i Kirken.

Gennem denne oplevelse, siger Zoya, lærte hun en vigtig lektie, der er ligeså anvendelig for forældre, der har været medlemmer af Kirken hele livet, som den var for hende og hendes mand, der var nye medlemmer: Forældre og ledere kan ikke tvinge deres børn ind i evangeliet, men de *kan* invitere dem til steder og skabe oplevelser, hvor unge kan få deres egne åndelige oplevelser. Disse oplevelser kan til gengæld lede til konvertering.

Men hvordan griber man det bedst an, når man vil skabe disse oplevelser? Forældre og ledere fra hele verden fortæller, hvad der har virket for dem.

Relatér nutidige eksempler til Guds ord og til de unges liv.

Giv unge mulighed for at tjene

Granja Viana Menighed i São Paulo Cotia Stav i Brasilien havde et højt antal af unge mænd, der deltog i aktiviteterne. Men deres ledere bemærkede, at nogle af dem havde personlige udfordringer og havde svært ved at opfylde deres præstedømmepligter.

Efter at biskoprådet og lederne i Unge Mænd havde rådført sig med hinanden, besluttede de at lade deres aktiviteter fokusere mere på tjeneste og mindre på underholdning og sjov. Dette indebar at besøge mindre aktive kvorumsmedlemmer, deltage i missionering med fuldtidsmissionærer og omdele nadveren til menighedens medlemmer, der var bundet til hjemmet. Disse aktiviteter gav de unge mænd mulighed for at handle ud fra de principper, som de lærte til seminar og om søndagen (se 2 Ne 2:26).

Med tiden »gjorde disse åndelige oplevelser hele forskellen,« rapporterer en præstedømmeleder.

»Vi blev forbløffede en bestemt fastesøndag, da alle vore unge mænd bar deres vidnesbyrd,« siger han. »Mens de gjorde det, huskede mange af dem med tårer i øjnene den gode ånd, de havde følt ved disse begivenheder. En ung mand fortalte om en oplevelse, han havde haft i forbindelse med at bringe nadveren til et ældre medlem, der havde været sengeliggende i tre år. Hans hustru, der var en trofast søster, tog imod vore unge mænd med glæde og håb. Efter ordinancen fortalte hun dem om den lykke, som hun følte i sin tilværelse på grund af evangeliet på trods af de store problemer og udfordringer, hun havde. De følte Ånden og så den forskel evangeliet gør i menneskers liv. Denne oplevelse var så stærk, at de vil huske den i årene fremover – måske endda resten af deres liv.«

Præstedømmelederen fortæller, at han aldrig har set en lignende reaktion fra en »fodboldkamp eller sjov aktivitetsaften.« I stedet har oplevelsen lært ham vigtigheden af at fremme denne type oplevelser, hvori de unge kan føle Ånden, siger han.

»Sociale aktiviteter er også vigtige,« fortsætter han. »Men åndelige oplevelser er afgørende for at hjælpe de unge med at få deres eget vidnesbyrd.«

Hver søndag i Rennes Menighed i Angers Stav i Frankrig uddeler søster Delphine Letort, der er Unge Pigers præsident, et kort til hver tilstedeværende unge pige og beder dem om at vælge en jævnaldrende, der ikke var i kirke, og skrive til hende. De unge piger skriver om ugens lektion – hvad de har lært, eller hvad der inspirerede dem – samt en venlig, personlig hilsen. Derpå sender søster Letort eller en af hendes rådgivere kortene med posten til dem, der ikke var i kirke.

Aktiviteten er enkel, men effektiv, siger

Undervis ved brug af levende såvel som fordums profeters ord.

hun, ikke blot så de piger, der ikke er til stede, kan vide, at de huskes, men også så de piger, der skriver, kan være mere opmærksomme på hinanden.

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting,« siger hun (se Alma 37:6). »Det har vi set ske. De unge piger er blevet opmuntret, og deres vidnesbyrd er vokset på grund af denne oplevelse.«

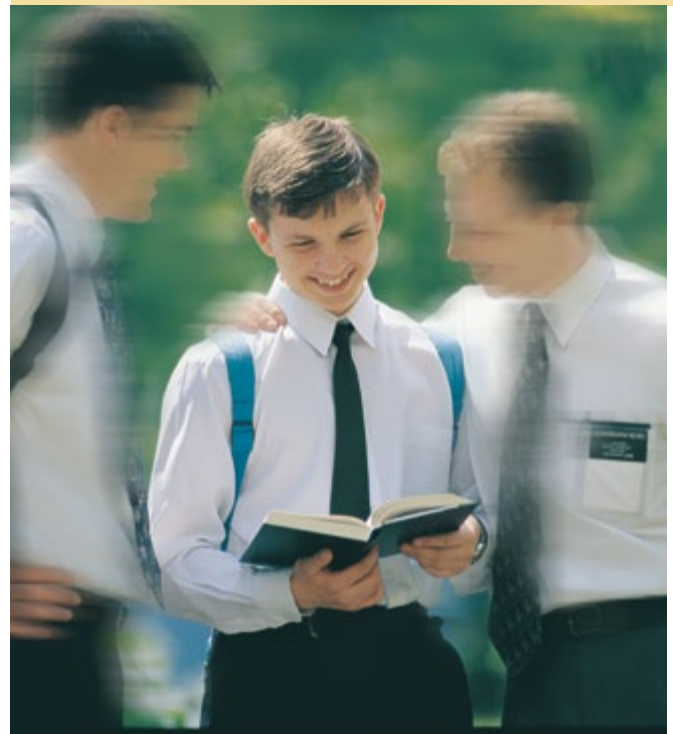
Før de unge sammen med Guds ord

Alma underviste i, at forkyndelsen af ordet har en stærk virkning (se Alma 31:5). David Elmer, der er leder i Unge Mænd i Texas i USA, var klar over dette og i forbindelse med en spejdetur, som han stod for, ønskede han at give de unge mænd en meningsfuld oplevelse, der kunne berede dem til fremtiden.

Bror Elmer overvejede bønsmøt, hvad han kunne tale om og følte sig inspireret af en tale af ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum. På turen underviste bror Elmer ud fra det budskab og inkluderede ældste Andersens historie om Sidney Going, en rugbystjerne fra New Zealand, der satte sin sportskarriere i bero for at kunne tage på mission. »Jeres mission bliver en helleg mulighed for at føre andre til Kristus og være med til at forberede Frelserens andet komme,« sagde ældste Andersen.¹

Det var en stærk oplevelse, fortæller bror Elmer, fordi han underviste ud fra en levende profets ord. Ved slutningen af mødet skrev alle de unge mænd og lederne deres navne på rugbybolde som et løfte om at tage på mission og som et håndgribeligt bevis på det, de havde lært og følt. Mange af fædre og lederne blev oppe den nat for at tale med de unge mænd om, hvordan deres mission havde påvirket deres liv.

»Vores Gud er en personlig Gud; han kender sine unge,« siger bror Elmer. »Han er opmærksom på deres liv og udfordringer og på det, der rører sig i disse unge. Man ved aldrig, hvordan han har arbejdet i deres liv. Som ledere forbereder og sørger vi for den stemning, hvor de kan føle Ånden. Det kan man gøre gennem skrifterne og gennem profeternes ord, men det er Herren og ikke os, der arbejder i deres hjerte.«

Vær konsekvente

Bror Elmer siger, at han ønsker, at de unge mænd også skal huske noget andet fra turen, at deres studium af evangeliet var konsekvent.

»Jeg følte, at en del af mit ansvar var at give dem oplevelser, hvor de kunne føle Ånden. Og hvis jeg ønskede, at det skulle ske, så var jeg nødt til at gøre min del for at planlægge det,« siger han. »Ældste David A. Bednar underviste i at anlægge åndelige mønstre i vores liv, mønstre som skriftstudium, bøn og familieaften.² Og mens vi var væk den uge, bibeholdt vi vore åndelige mønstre. Vi bad sammen som gruppe. Vi gav de unge mænd til opgave at give en 10-minutters åndelig tanke om morgenen, og deres ledere og fædre forberedte lektioner til om aftenen.

Pointen var, at selv om vi var væk hjemmefra, og vi havde andre aktiviteter end normalt, så blev vore åndelige mønstre ikke afbrudt af den grund. De unge mænd vil måske ikke huske bestemte lektioner, men jeg håber, at de vil huske, at vi bibeholdt mønstret ved at have åndelige tanker, bøn og skriftstudium.«

*Find naturlige undervisningsøjeblikke
i hverdagsaktiviteter.*

Myra Bocobo Garcia fra Filippinerne kender også værdien af at være konsekvent, og hun ved, at det først og fremmest læres i hjemmet. Søster Garcia og hendes mand, Edwin, har tre sønner og seks døtre mellem 8 og 22 år, og hver af dem er involveret i forskellige gode aktiviteter. Selv om det indebærer en masse mennesker, der skal i forskellige retninger, så arbejder familien hårdt på at være konsekvente med at spise aftensmad sammen.

»En af de bedste måder at samle vore børn på er ved at lave mad, forberede måltidet med glæde og spise sammen,« siger søster Garcia. Hun nævner, at spisetiden er en tid, hvor man bliver oprasket, knytter sig til hinanden og anerkender Herrens velsignelser.

**Brug eksisterende muligheder
for at lære og lytte**

Jocelyn Fielden fra Nova Scotia i Canada siger, at de vigtigste lektier, hun lærte ved at

opdrage seks børn, der nu er mellem 20 og 30 år, var ikke blot at undervise dem direkte, men også at »skabe rammer, hvor børnene kunne lære sandheder for sig selv.«

»Hold lidt igen med at træffe alle deres beslutninger eller at besvare alle deres spørgsmål,« siger hun. I stedet anbefaler hun, at man vejleder børnene »til at finde svar, råd og vejledning i skrifterne eller fra vores profet.« Hun tilføjer: »Og vær rede til at drøfte deres fund.« Når hun derudover får et spørgsmål fra sine børn, besvarer hun det sommetider ved at stille et af sine egne spørgsmål: »Hvad tror du, at du bør gøre?«

»Hav tillid til, at de vil træffe de rette valg,« siger hun. »Når vi hjælper vore børn til at genkende Ånden i deres liv gennem de mange daglige undervisningsøjeblikke, som vi har med dem, og når de ved, hvorledes Ånden føles, vil det fungere som en katalysator for dem til at søge flere åndelige oplevelser. Dette vil styrke deres vidnesbyrd om vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Det vil virke som ringe i vandet: jo mere de føler det lys og den trøst, som Ånden bringer, jo mere vil de ønske det og bestræbe sig på at gøre de ting, der får Ånden ind i deres liv.«

Hun er hurtig til at understrege, at de principper, der har været mest effektive i hendes familieliv, er de principper, som kirkelederne gang på gang underviser i. Skønt en del undervisning finder sted under formelle rammer såsom ved familieaften, familieskriftstudium og familiebøn, så kan forældre også blive vejledt af Ånden til at holde øjnene åbne for andre undervisningsøjeblikke, siger hun.³

»At gå en tur, køre til aktiviteter, spille basketball, spise et måltid sammen som familie, arbejde sammen, synge og tjene andre

Hvordan jeg forblev stærk i evangeliet

Tua Rogers

Jeg blev døbt, da jeg var 12 år, og i mange år var jeg det eneste medlem af Kirken i min familie. Det var ikke altid let, men jeg var heldigvis velsignet med gode ledere, der hjalp mig med at lære evangeliets lærdomme og til at bruge dem til at styrke og forbedre mit liv. På grund af min beslutning om at forblive tro mod min overbevisning, har jeg set store velsignelser i mit liv, og langt senere også i min families liv.

Her er nogle af de ting, der hjalp mig til at forblive stærk:

- Hold jer tæt til vor himmelske Fader gennem aktiviteter såsom bøn og skriftstudium. Han er opmærksom på den situation, vi befinder os i. Det at holde mig tæt til ham hjalp mig med at huske, hvem jeg er.
- Følg kirkeledernes råd. Jeg har i mit eget liv set sandheden af profeters og apostles råd.
- Vid, at efterlevelse af evangeliet skaber et bedre liv nu og for

evigt. Dette har hjulpet mig til at opretholde mine standarder og min tro. Ledere opfordrede mig til at tage i templet, hvilket hjalp mig til at forestille mig et evigt liv.

- Omgiv jer med gode venner, der deler jeres standarder. Jeg var velsignet med gode venner, der gjorde det let at træffe gode valg og være trofast.
- Hold jer tæt til jeres familie. Jeg elskede min familie og ønskede at knytte stærke bånd til dem.
- Lev livet. Følg standarderne og deltag i Kirkens programmer. De vil hjælpe jer til at udvise tro og træffe gode valg. Gode valg gør oftest livet lettere, og de vil altid gøre livet lykkeligere.

er blot nogle få af de aktiviteter, hvor man kan undervise familien om evangeliet,« siger hun. »Når vi er i gang med andre aktiviteter, hænder det oftest helt naturligt, at vi taler om evangeliske emner.«

Arbejd sammen mod et fælles mål

Kort tid efter, at KaYan Danise Mok færdiggjorde sine studier på Brigham Young University i Hawaii, vendte hun hjem til Hong Kong og modtog en kaldelse som Unge Pigers præsident. Mens hun tilpassede sig forholdene derhjemme, påbegyndte en karriere og fortsatte med studierne, så bad hun oprigtigt om inspiration til at hjælpe de unge piger med at udvikle vidnesbyrd, der kunne forbedre dem på fremtiden.

En søndag, hvor søster Mok underviste i evigt perspektiv, fik hun en tilskyndelse til at læse Mormons Bog med en bestemt ung pige, som viste sig at være den eneste unge pige til stede den søndag.

»Min rådgiver og jeg bestemte os hurtigt for at sætte et mål om at færdiglæse Mormons Bog som et team med den unge pige,« siger søster Mok. »Hun tog imod udfordringen uden tøven, eftersom vi sammen skulle nå målet.«

Siden den søndag har søster Mok, hendes rådgiver og denne unge pige oprettet et »venne-system« på Facebook og via sms for at minde hinanden om at læse og dele de ting, de lærer, med hinanden.

Søster Mok siger, at hun så tegn på en tydelig ændring, der fandt sted i denne unges liv, som resultat af hendes skriftstudium. Søster Mok følte også selv velsignelser, efter hun var begyndt at læse i skrifterne på sin daglige togtur. »Jeg følte også Ånden og modtog svar på mine bønner, mens jeg gik fremad i livet,« fortæller hun.

»Det er min erfaring, at nogle unge bekymrer sig og er usikre på, om de kan modtage et vidnesbyrd og få åndelige oplevelser ligesom andre,« fortsætter hun. »Ved at arbejde sammen, kan vi gennem vore handlinger forsikre dem om, at det her virker, og at vi er her for at støtte dem i hvert eneste skridt på vejen.« ■

NOTER

1. Neil L. Andersen, »Forbered verden på det andet komme«, *Liahona*, maj 2011, s. 50.
2. Se David A. Bednar, »Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 17-20.
3. Se fx Robert D. Hales, »Vores pligt mod Gud: Forældres og lederes mission for den opvoksede slægt,« *Liahona*, maj 2010, s. 95-98, David A. Bednar, »Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 17-20.

Ældste Paul B. Pieper

De Halvfjerds

ALMAS BOG: LEKTIONER TIL VOR TID

Nefitterne udholdt trofast prøvelserne på deres tid og vidnede om, at Herren giver de velsignelser og den beskyttelse, som vi har brug for, så vi med succes kan imødekomme vor tids udfordringer.

Mod slutningen af kong Mosijas regeringstid foreslog han, at kongedømmet blev erstattet af et dommersæde, der blev valgt af folket. Det nye system skulle baseres på gudgivne love, der skulle administreres af dommere, som var blevet valgt af folket.

Det nye system hvilede på princippet om handlefrihed – den enkelte påtog sig ansvaret og stod selv til regnskab for at handle i overensstemmelse med loven frem for, at en konge gjorde. Eftersom »det er ikke almindeligt, at folkets stemme ønsker noget, der strider mod det, der er ret« (Mosi 29:26), så ville dette system give en større garanti for beskyttelse af folks rettigheder og samfundets grundlæggende retfærdighed.

Som svar på Mosijas forslag blev folket »overordentlig ivrige efter, at enhver skulle have den samme mulighed over hele landet;

ja, og enhver gav udtryk for sin villighed til at svare for sine egne synder« (Mosi 29:38).

Almas bog indeholder en beretning om folket over den 40-årige periode, der fulgte, efter at folket var gået over til det nye system. De sidste kapitler i Almas optegnelser, kapitel 43 til 62, beretter om en periode med intense udfordringer og prøvelser. I løbet af denne korte nittenårige periode oplevede folket interne politiske udfordringer, trusler udefra og næsten konstant væbnet konflikt.

To gange var styret truet indefra af mænd, der ønskede at gøre sig selv til konge og berøve folket rettigheden til at vælge deres ledere og til at tilbede frit. Samtidig skulle folket forsvare sig mod flere udefrakommende angreb fra lamanitterne, der var fast besluttede på at ødelægge det nefitiske styre og tvinge nefitterne i trældom.

Selvom det ikke står nævnt direkte, så har

De retfærdige nefitter var gennem alle deres udfordringer i stand til at hente styrke fra visheden om, at deres motiver var rigtige. Deres eneste hensigt var »at forsvare sig selv og deres familier og deres jorder, deres land og deres rettigheder og deres religion.«

den økonomiske uro, der fulgte som resultat af disse forskellige udfordringer, uden tvivl været en væsentlig udfordring for folket. Mormon, der sammenfattede denne hellige optegnelse, følte sig tilskyndet til at give en detaljeret redegørelse fra denne periode. Faktisk ville Mormons Bog bestå af over 2.500 sider, hvis han havde inkluderet lignende detaljer fra resten af nefitternes 1.000-årige historie!

Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har sagt:

»Mormons Bog ... er skrevet til vor tid. Nefitterne har aldrig haft bogen; det har oldtidens lamanitter heller ikke. Den er bestemt til os ... Under inspiration af Gud, der ser alle ting fra begyndelsen, forkortede [Mormon] århundreders optegnelser og udvalgte blandt dem de fortællinger, taler og begivenheder, der ville være os til størst gavn ...

Vi må hele tiden spørge os selv: »Hvorfor har Herren inspireret Mormon (eller Moroni eller Alma) til at tage det her med i sin optegnelse? Hvad kan jeg lære af dette, der kan hjælpe mig i mit liv her og nu?»¹

I dag møder sidste dages hellige over hele verden mange af de samme udfordringer, som nefitterne gjorde på deres tid. Dette gælder bl.a. forsøg på at fratage medlemmer retten til at tilbede og forsvare sager, der er vigtige for det samfund, vi lever i. Nogle sidste dages hellige har oplevet trusler om udefrakommende angreb og konflikter med kræfter, der ønsker at ødelægge deres nationer og frihedsrettigheder.

Heldigvis var nefitterne ved store anstrengelser, opoffelse og hjælp fra Herren i stand til at overvinde deres udfordringer. Nogle få eksempler, der viser, hvordan de på succesrig måde mødte deres udfordringer, kan give os vejledning og mod til at imødekomme udfordringer i vor tid.

1. Fasthold de rette ønsker og motiver.

De retfærdige nefitter kunne i alle deres udfordringer hente styrke i kendsgerningen, at de handlede ud fra de rette motiver. Deres eneste hensigt var »at forsvare sig selv og deres familier og deres jorder, deres land og deres rettigheder og deres religion« (Alma 43:47). Deres ønske var at bevare deres handlefrihed – retten til at handle i retfærdighed og stå inde for deres egen opførsel – i stedet for at en konge skulle bestemme deres opførsel. Deres

forehavende var at bibeholde lighed ved lov, især deres ret til at tilbede Gud og bevare deres kirke (se Alma 43:9, 45).

Der har altid været og vil altid være magter i samfundet, der søger at manipulere med den offentlige mening for at kunne opnå personlig vinding. Der ligger en fristelse i at antage deres motiver og vende konflikten til en magtkamp. Det har altid været Herrens vilje, at man handler på baggrund af rene ønsker og motiver, hvilket nefitterne gjorde. Dette gjorde, at de kunne hente styrke fra himlens kræfter til at overvinde deres udfordringer »i Herrens styrke« (Alma 46:20; se også Alma 60:16; 61:18).

Som svar på de udfordringer vi møder i dag, må vi på samme måde konstant ransage vores hjerte for at sikre, at vore ønsker og motiver er rene og baseret på Jesu Kristi evangeliums principper. Hvis vi handler (eller manipulerer andre til at handle) i selvskhed for at opnå personlig vinding eller for at nedgøre andre, så står vi uden den nødvendige himmelske hjælp til at stå imod vore udfordringer.

2. Vær venlig og gavmild mod de mindre heldigt stillede.

Da deres tidligere fjender, Anti-Nefi-Lehi-folket, blev truet med udryddelse, vedtog nefitterne at forære dem et sted, hvor de kunne bo og opbygge et nyt liv samt give dem beskyttelse (se Alma 27:21-22; 43:11-12). Eftersom Anti-Nefi-Lehi-folket havde indgået en pagt om aldrig at gribe til våben, gav de derfor i stedet »en stor del af deres gods til at forsørge« (Alma 43:13) den nefitiske hær i de kritiske tider. Ikke desto mindre findes der ingen optegnelser, der indikerer andet end at nefitterne behandlede disse immigranter med respekt og kærlighed på trods af, at de må have været et nemt politisk mål for dem, der ønskede at ophidse til splid.

Den venlighed, som nefitterne viste Ammons folk, som de sidenhen blev kaldt, blev gengældt og bidrog i sidste instans til dannelsen af en af de mest inspirerende militære brigader i optegnet historie – de 2000 tapre krigere. Besynderligt nok kan disse unge mænds tjeneste have været nøglen til bevarelsen af det nefitiske samfund fra en tidlig udryddelse.

Villighed til at være kærlige og gavmilde mod de trængende var en vigtig faktor i bevarelsen af den nefitiske nation og berettigede nefitterne til himlens velsignelser i deres alvorlige stund. Den venlige behandling, som nefitterne viste Ammons folk, blev gengældt og bidrog i sidste instans til dannelsen af de 2000 unge krigere.

I tider præget af interne stridigheder, udefrakommende angreb og økonomiske udfordringer er der en tendens til at blive negativ over for mennesker, der »ikke er som os.« Det er nemt at være kritiske over for dem og dømme dem. Man kan stille betvivle deres loyalitet og værdi i samfundet og deres indflydelse på vores økonomiske velfærd. Disse negative reaktioner er ikke i overensstemmelse med Frelserens formaning om at elske sin næste som sig selv, og de skaber polarisering, strid og isolation. Hvis ikke Ammons folk var blevet budt velkommen i det nefitiske samfund, så kunne det have skabt modvilje frem for taknemlighed i den opvoksende generation. I stedet for at have frembragt 2000 trofaste krigere, så kunne den nye generation være blevet fremmedgjort og havde tilsluttet sig lamanitterne igen.

Villighed til at være kærlige og gavmilde mod de trængende var en vigtig faktor i bevarelsen af den nefitiske nation og berettigede nefitterne til himlens velsignelser i deres alvorlige stund. Guds folk har brug for sådanne velsignelser i dag.

3. Lyt til og følg inspirerede ledere.

Herren kendte til de udfordringer, som nefitterne ville møde, og han oprejste inspirerede ledere til at hjælpe dem med at møde de udfordringer. Hærføreren Moroni var kriger, men blev inspireret til at beskytte sit folk ved at berede brynjer, armskjolde, skjolde til at beskytte hovedet med samt tykke klæder (se Alma 43:19). Som resultat klarede nefitterne sig langt bedre i kamp end lamanitterne (se Alma 43:37-38). Senere foranledigede Moroni, at hans hære skulle begynde at grave jorddynger op rundt om alle deres byer, og på toppen af disse jordvolde skulle der bygges tømmerkonstruktioner og konstruktioner af spidse pæle (se Alma 50:1-3). Disse inspirerede forberedelser hjalp med at beskytte nefitterne mod udryddelse.

Mens Moroni gjorde forberedelser til krig, prædikede Helaman og hans brødre Guds ord og opfordrede folket til retfærdighed, så Herrens Ånd kunne vejlede og bevare dem. Ved at lytte til ledernes timelige og åndelige vejledning blev nefitterne bevaret. Kun når der opstod interne stridigheder og folket nægtede at give agt på inspirerede

advarsler, oplevede de tilbagegang og lidelse.

Vi er velsignede med at leve i en tid, hvor Herren har kaldet levende profeter, seere og åbenbarere til at advare os og vejlede os til at berede os på vor tids udfordringer. I 1998 gav præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) inspirerede instruktioner og advarsler til Kirkens medlemmer:

»Tiden er inde til at sætte vores hus i orden.

Der er mange af vore medlemmer, hvis økonomi er spændt til det yderste. Faktisk lever nogle på lånte penge ...

Verdensøkonomien er en skrøbelig ting ... Der er et varsel om uvejrlig forude, som vi gør klogest i at give agt på.«²

Jeg talte for nylig med en mand, der havde hørt præsident Hinckleys ord og Åndens tilskyndelser. Han og hans hustru besluttede at afvikle deres investeringer, betale gælden af på deres hus og komme ud af gæld.

I dag er den mand uafhængig af andre. Den økonomiske nedtur, der fulgte, påvirkede hans familie meget lidt. Faktisk gjorde hans uafhængighed det muligt for ham og hans hustru at tjene på mission.

Præsident Thomas S. Monson er blevet oprejst til vor tid. Hans liv og lærdomme er det budskab, som Gud har sendt til at beskytte og velsigne os i vor tid. I en tid, hvor mange bekymrer sig over, hvad de ikke har, belærer præsident Monson os om, at vi bør være taknemlige for de mange velsignelser, som Herren har skænket os. I en tid, hvor mange fokuserer på deres egne problemer, opfordrer præsident Monson os til at række ud og frelse og glemme os selv ved at velsigne andre. Ved at give agt på præsident Monsons vejledning vil vores familie få den åndelige beskyttelse og de velsignelser, som vi har brug for i vor tid.

Jeg er taknemlig for at leve i en tid, hvor evangeliet er blevet gengivet. Jeg er taknemlig for, at Herren har beredt Mormons Bog til vor tid. Nefitterne udholdt trofast prøvelserne på deres tid og er vidner om, at Herren vil give de velsignelser og den beskyttelse, som vi har brug for, så vi med succes kan imødekomme vor tids prøvelser. ■

NOTER

1. Ezra Taft Benson, »Mormons Bog – vor religions slutsten«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 4.
2. Gordon B. Hinckley, »Til drengene og til mændene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 65.

*Ved at lytte til
timelig og ånde-
lig vejledning
fra ledere som
Moroni, blev
nefitterne beva-
ret. Først da
der kom indre
stridigheder, og
folket nægtede at
følge inspirerede
advarsler, kom
der tilbageslag
og lidelser.*

SÅDAN

OVERLEVER

MAN I FJENDTLIGT
TERRITORIUM

**Præsident
Boyd K. Packer**
Præsident for De
Tolv Apostles Kvorum

Vi fejrer 100-året for seminar i Kirken. Jeg vil følge en tråd, som går helt tilbage til de tidlige dage, hvor ressourcerne bag dette program var meget knappe.

Fra denne ydmyge start er vi nu oppe på at have 375.008 elever i seminarklasser i 143 lande med flere end 38.000 frivillige og fuldtidsansatte lærere på verdensplan. Vi investerer meget i vore unge. Vi kender til jeres værd og potentiale.

Visdom hjælper jer til at bekæmpe fjenden

Jeg taler som en, der har set fortiden og gerne vil forberede jer på fremtiden.

I vokser op i fjendtligt territorium. Når I er blevet åndeligt modne, vil I forstå, hvordan modstanderen har infiltreret verden omkring jer. Han er i hjemmene, underholdning, medierne, sproget – overalt omkring jer. I de fleste tilfælde opdages hans tilstedeværelse ikke.

Jeg vil gerne sige det til jer, som vil være af størst værdi og mest ønskværdigt. Skriftstedet lyder: »Visdom først og fremmest! Køb visdom,« og jeg tilføjer, »for alt, hvad du ejer [og kom i gang!« (Ordsp 4:7). Jeg har ingen tid at spille, og det har I heller ikke. Så hør nu efter!

Jeg husker meget tydeligt det øjeblik, hvor jeg besluttede mig for at blive lærer. Det var under Anden Verdenskrig, og jeg var i begyndelsen af tyverne og pilot i flyvevåbnet. Jeg var udstationeret på den lille ø, Ie Shima. Denne lille, isolerede ø på størrelse med et frimærke ligger lige ud for det nordligste punkt på Okinawa.

En ensom sommeraften sad jeg på en klint og så solen gå ned. Jeg tænkte over, hvad jeg ville med mit liv efter krigen, hvis jeg var så heldig at overleve. Hvad ønskede jeg at være? Det var den aften, at jeg besluttede, at jeg ville være lærer. Jeg tænkte, at lærere altid lærer noget. At lære er en af hensigterne med livet.

Jeg underviste første gang i seminar i 1949 i Brigham City. Der havde jeg været elev, mens jeg gik på high school.

Oprindeligt blev der undervist i tre kurser i seminar: Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente og Kirkens historie. Jeg havde privilegiet af at tilføje en morgenseminarklasse om Mormons Bog. Jeg var vendt hjem fra krigen med et vidnesbyrd om Mormons Bog og en forståelse af, hvordan Helligåndsgaven virker.

Helligåndsgaven beskytter jer i fjendens territorium

Gennem hele jeres liv er I blevet undervist om Helligåndsgaven, men undervisning kan kun tage jer en vis del af vejen. I kan og må faktisk selv gå resten af vejen alene for selv at opdage i jeres indre, hvordan Helligånden kan være en vejledende og beskyttende påvirkning.

Det er den samme proces for både unge mænd og unge piger. At finde ud af, hvordan Helligånden virker i jeres liv, er en livslang proces. Når I engang har fundet frem til det, kan I leve i fjendtligt territorium uden at blive bedraget eller tilintetgjort. Intet medlem af denne kirke – og det indebærer hver og én af jer – vil nogensinde

begå en alvorlig fejltagelse uden først at blive advaret af Helligånden.

Måske siger I sommetider efter at have gjort noget forkert: »Jeg vidste, at jeg ikke skulle have gjort det. Det føltes ikke rigtigt« eller måske: »Jeg vidste, at jeg *skulle* have gjort det. Jeg manglede bare modet til at handle!« Disse tilskyndelser fra Helligånden er et forsøg på at lede jer til det gode eller advare jer mod fare.

Der er visse ting, som I må gøre for at bevare kommunikationslinjen åben. I kan ikke lyve, snyde, stjæle eller handle umoralsk, uden at denne kommunikationskanal forpures. Vær ikke i miljøer, som hindrer åndelig kommunikation.

I må lære at søge den kraft og vejledning, der er til rådighed for jer, og så følge den kurs, uanset hvad.

Øverst på jeres liste over »gøremål« skal I skrive ordet *bøn*. De fleste gange vil jeres bønner være lydløse. I kan tænke en bøn.

I kan altid have en direkte kommunikationslinje til jeres himmelske Fader. Lad ikke modstanderen overbevise jer om, at der ikke er nogen, der lytter i den anden ende. Jeres bønner bliver altid hørt. I er aldrig alene!

Pas godt på jeres legeme. Vær rene. »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?« (1 Kor 3:16).

Læs omhyggeligt de løfter, der står i afsnit 89 i Lære og Pagter. Visdomsordet lover os ikke, at vi undgår sygdom, men at de åndelige receptorer i jer kan blive styrket.

Hold jer væk fra tatoveringer og lignende, som skamfejer jeres legeme. Jeres legeme er skabt i Guds billede.

Profetiske råd underviser os i det, der er sandt

Jeg ønsker nu at tale ligefremt om et andet emne.

Vi ved, at en persons køn blev fastsat i den førjordiske verden.¹ »Ånden og legemet udgør menneskets sjæl« (L&P 88:15). Dette anliggende om køn ligger brødrene stærkt på sinde, ligesom alle anliggender om moralitet gør.

Nogle få af jer har måske følt eller har fået fortalt, at I er født med nogle foruroligende følelser, og at I ikke kan gøre for, hvis I handler på disse fristelser. Rent læresætningsmæssigt ved vi, at havde dette været sandt, ville jeres

handlefrihed være blevet tilsidesat, og det kan ikke ske. I har altid valget om at følge Helligåndens tilskyndelser og leve et moralsk rent og kysk liv, et liv fyldt med dyd.

Præsident Gordon B. Hinckley bekendtgjorde følgende ved en generalkonference: »Folk spørger om vores indstilling til dem, som anser sig selv som værende ... bøsser og lesbiske. Mit svar er, at vi elsker dem som Guds sønner og døtre. De har måske visse tilbøjeligheder, som er stærke, og som kan være vanskelige at kontrollere. De fleste mennesker har tilbøjeligheder af den ene eller anden art på forskellige tidspunkter. Hvis de ikke handler i overensstemmelse med disse tilbøjeligheder, kan de gå fremad som alle andre medlemmer af Kirken. Hvis de bryder kyskhedsloven og Kirkens moralske standarder, så er de underkastet Kirkens disciplinering, ligesom alle andre.

Vi ønsker at ... styrke dem, at bistå dem med deres problemer og at hjælpe dem med deres vanskeligheder. Men vi kan ikke være tavse, hvis de hengiver sig i umoralske handlinger, hvis de prøver at holde fast ved, forsvare og leve i et såkaldt registreret partnerskab. At tillade dette ville være at nedgøre det meget alvorlige og hellige grundlag for det gudgivne ægteskab og selve dets formål, at opdrage familier.«²

Præsident Hinckley talte på vegne af hele Kirken.

Brug jeres handlefrihed til at bevare eller genvinde en sikker grundvold

Den første gave, som Adam og Eva fik, var handlefrihed: »Dog må du selv vælge, for det er givet dig« (Moses 3:17).

I har den samme handlefrihed. Brug den klogt ved at nægte at handle på nogen uren impuls eller uhellig fristelse, som måtte dukke op i jeres sind. Lad være med at gå derhen, og er I der allerede, så se at komme væk derfra. »Fornægt jer selv al gudløshed« (Moro 10:32).

Rod ikke med de livgivende kræfter i jeres legeme alene eller med nogen af det ene eller det andet køn. Dette er Kirkens standard, og det ændrer sig ikke. Efterhånden som I bliver ældre, vil I møde fristelser til at eksperimentere med umoralske handlinger. Gør det ikke!

Nøgleordet er *disciplin* – selvdisciplin. Ordet *disciplin* kommer af ordet *discipel* eller *følgesvend*. Vær Frelserens discipel eller følgesvend, så vil I være sikre.

En eller to af jer tænker måske: »Jeg er allerede skyldig i denne eller hin alvorlige fejltagelse. Det er for sent for mig.« Det er aldrig for sent.

I er blevet undervist i Jesu Kristi sonoffer derhjemme og til seminar. Forsoningen er som et viskelæder. Den kan viske skylden og virkningen væk, uanset hvad der giver jer skyldfølelse.

Skyldfølelse er en åndelig smerte. Gør det ikke til en kronisk smerte. Slip af med den. Afslut den. Omvend jer, og er det nødvendigt, så omvend jer igen og igen og igen, indtil I – og ikke modstanderen – har magten over jer.

Varig fred kommer ved hyppig omvendelse

Livet viser sig at være en række af prøver og fejltagelser. Skriv »hyppig omvendelse« på jeres liste over gøremål. Dette vil give jer varig fred, som ikke kan købes for nogen jordisk pris. Forståelse af forsoningen er måske den aller vigtigste sandhed, I kan lære i jeres unge år.

Dersom I omgås andre, som trækker jer ned i stedet for at opbygge jer, så hold op og find andet selskab. I vil måske til tider være alene og ensomme. Det væsentlige spørgsmål er så: »Er I i godt selskab, når I er alene?«

At vikle sig ud af en vane, man har ladet sig vikle ind i, kan være svært. Men I har magten i jer. Mist ikke modet. Profeten Joseph Smith lærte os, at »alle væsener, som har et legeme, har magt over dem, som intet legeme har.«³ I kan modstå fristelse!

Det er ikke sandsynligt, at I vil møde modstanderen personligt; han viser ikke sig selv på den måde. Men selvom han personligt kom for at prøve og friste jer, har I en fordel. I kan udøve jeres handlefrihed, og så vil han være nødt til at lade jer være.

Drag fordel af velsignelserne ved seminar

I er ikke ordinære. I er noget helt særligt. I er exceptionelle! Hvordan ved jeg det? Jeg ved det, fordi I er blevet født i en tid og på et sted, hvor Jesu Kristi evangelium kan

præge jeres liv gennem belæring og aktiviteter i jeres hjem og i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den er, som Herren selv sagde: »Den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30).

Der er andre ting, som vi kunne skrive på den liste, men I ved selv, hvad I bør og ikke bør gøre i jeres liv. I kender ret fra uret og behøver ikke befalinger i alle ting.

Sæt ikke disse år med seminarundervisning over styr. Drag nytte af den store velsignelse, det er at lære Kirkens lære og profeternes lærdomme. Lær det, som er af størst værdi. Det vil velsigne jer og jeres efterkommere i mange fremtidige generationer.

Der vil ikke gå mange år, før I er gift og har børn, et ægteskab som bør være beseglet i templet. Vores bøn er, at I med tiden vil finde jer selv sikkert plantet i en familiemenighed.

Gå fremad med håb og tro

Frygt ikke for fremtiden. Gå fremad med håb og tro. Husk, at Helligånden er en himmelsk gave. Lær at lære af den. Lær at søge den. Lær at leve efter den. Lær altid at bede i Jesu Kristi navn (se 3 Ne 18:19-20). Så vil Herrens Ånd være med jer, og I vil blive velsignet.

Vi tror fuldt og fast på jer.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer – et vidnesbyrd, jeg fik i min ungdom. Og I er ikke anderledes end jeg. I har lige så meget ret til det vidnesbyrd som nogen anden. Det kommer til jer, når I har fortjent det. Jeg nedkalder Herrens velsignelser over jer – velsignelsen af at have det vidne i jeres liv til at vejlede jer, når I skaber jer en lykkelig fremtid. ■

Fra en satellittransmission i forbindelse med 100-året for seminar den 22. jan. 2012.

NOTER

1. Se »Familiën: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129; se også Moses 3:5; Abr 3:22-23.
2. Gordon B. Hinckley, »Hvilke spørgsmål stiller folk om os?«, *Liahona*, jan. 1999, s. 83.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 209.

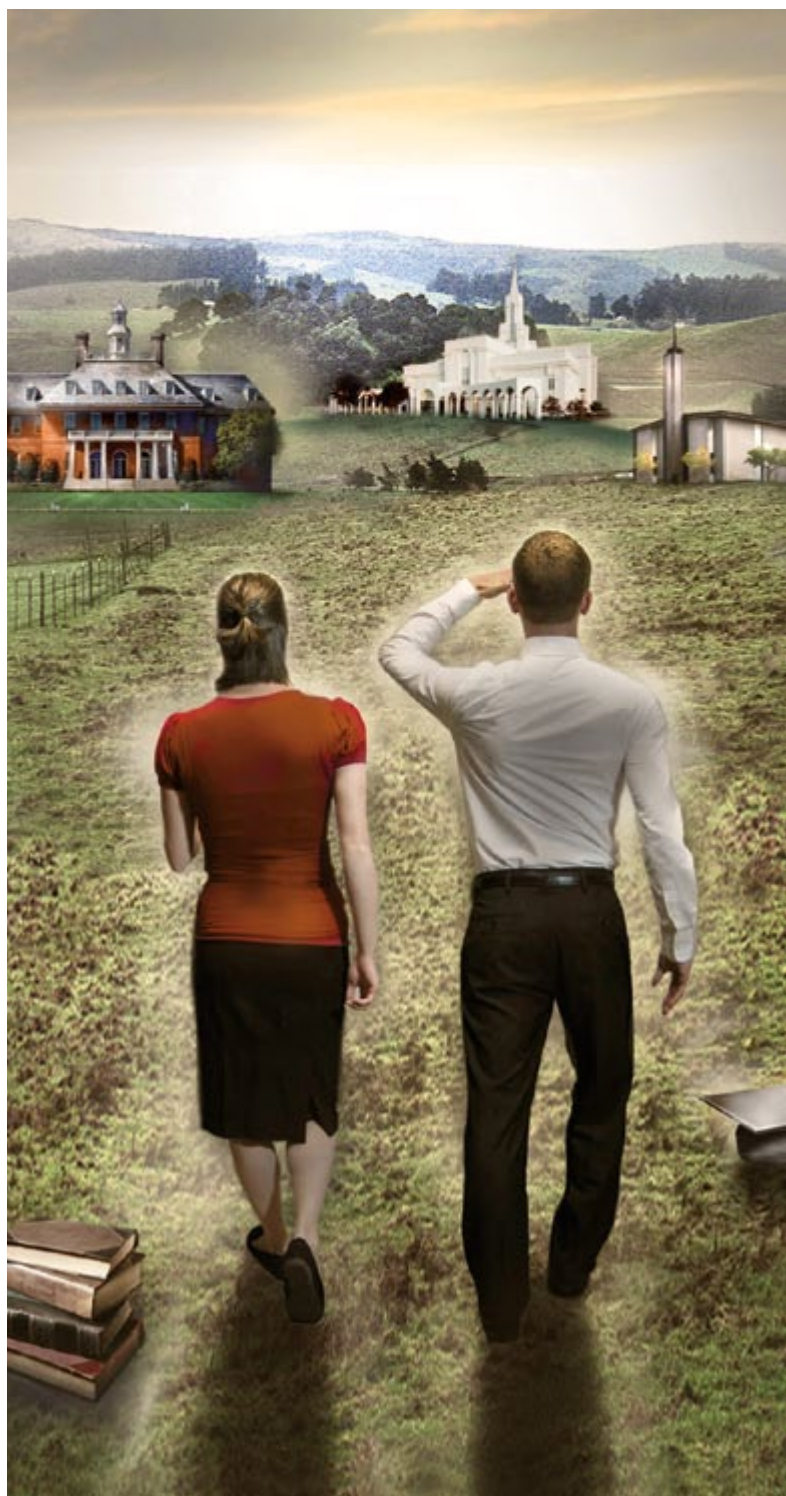

Se hele talen

Se eller lyt til alle præsident Packers taler på seminary.lds.org/history/centennial.

Sæt ikke årene med seminarundervisning over styr. Drag nytte af den store velsignelse, det er at lære Kirkens lære og profeternes lærdomme. Lær det, som er af størst værdi.

JEG BAD OM MOD

Mine forældre er medlemmer af Kirken, men de er ikke særlig aktive. Dette leder til tider til konflikter, fordi de mener, at familietid bør komme før alt andet – før det at gå i kirke, højne mine kirkekaldelser og andre aktiviteter.

Jeg er leder i Primary og medlem af menighedskoret, så mine kirkemøder kommer lidt i vejen for familiepligterne. En dag, hvor jeg var ved at gøre mig klar til at deltage i transmissionen af generalkonferencen i vores menighed i Antananarivo, mindede mine forældre mig om, at vi havde gæster på besøg.

»Du bliver nødt til at vælge mellem din familie og Kirken,« fortalte min mor mig. »Enten så bliver du her med os og går glip af konferencen, eller også tager du til konferencen, og så må du tage straffen.«

Jeg besluttede mig for ikke at skændes med min mor. I stedet brugte jeg et øjeblik på at bede min himmelske Fader om mod og styrke. Jeg bad ham også om at hjælpe mig med at vide, hvad jeg burde gøre. Burde jeg blive hjemme med min familie eller gå i kirke og høre profetens røst?

Så snart jeg afsluttede min bøn, følte jeg Helligånden. Jeg kunne føle

Ånden opmuntre mig til at fortælle min mor, hvor vigtigt det var for mig at tage af sted og lytte til profeten. Jeg følte, at jeg skulle fortælle hende, at jeg ville modtage klog vejledning ikke blot for mit liv nu, men også for min fremtid.

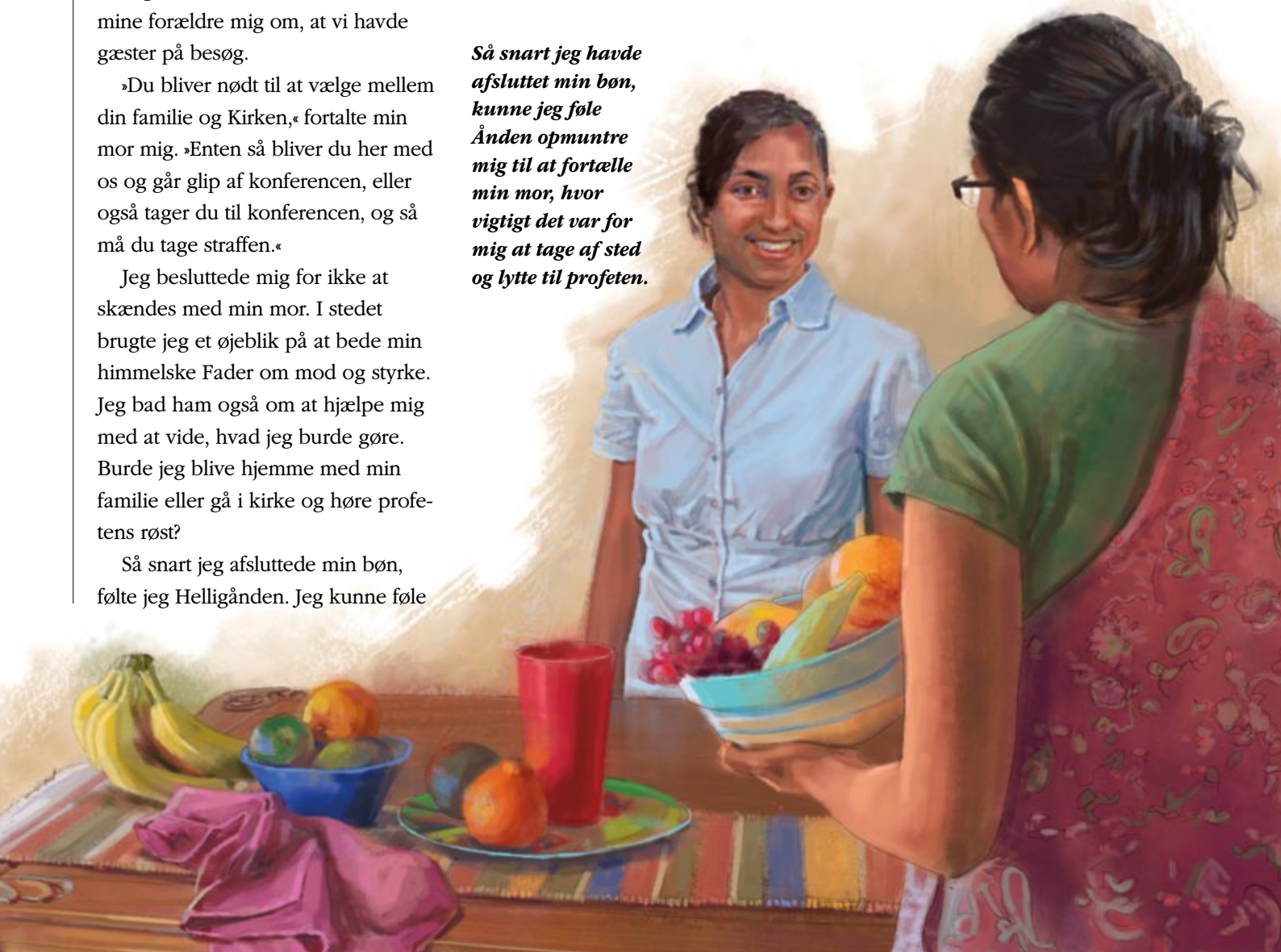
Gud kan udføre mirakler, og han blødgjorde mine forældres hjerte, så de lod mig tage til generalkonference uden at blive straffet. Dette var en enestående oplevelse i mit liv. Det

Så snart jeg havde afsluttet min bøn, kunne jeg føle Ånden opmuntre mig til at fortælle min mor, hvor vigtigt det var for mig at tage af sted og lytte til profeten.

bekræftede sandheden i skriftstedet, der lyder: »Og ved Helligåndens kraft kan [vi] kende sandheden af alt« (Moro 10:5).

Jeg ved, at hvis vi handler ud fra evangeliets principper og lytter til Ånden, så vil vi altid være glade for vore valg. Denne oplevelse styrkede mit vidnesbyrd om, at Gud er der for os, og at Helligånden hjælper os i vores liv. ■

Fy Tianarivelo, Madagaskar

HVOR JEG HØRER TIL

Før jeg tilsluttede mig Kirken, var mit liv ulykkeligt. Efter mine forældres skilsmisse, da jeg var syv år, kom min far i fængsel. Min mor var alkoholiker og havde mistet alt, hvad der var vigtigt for hende. Jeg kom til at bo hos en plejefamilie.

På grund af alle disse ting blev jeg meget hurtigere voksen end mine jævnaldrende. Jeg følte aldrig, at jeg kunne opnå en følelse af fred, så jeg gik konstant rundt med en følelse af oprør. Mens jeg stadig var meget ung, begyndte jeg at ryge og gøre meget andet, som jeg nu forstår er imod visdomsordet. Jeg var helt sikker på, at jeg var dømt til fiasko i livet.

En ting, som jeg fandt glæde ved, var at hjælpe mennesker – om det var at gøre rent med dem eller lytte til deres livshistorier. Jeg ønskede inderligt, at folk skulle vide, at de kunne stole på mig. Et år tog jeg på ferie og mødte en ældre kvinde, som jeg besluttede at lytte til. Hun var kristen og begyndte at talte til mig om religion.

Jeg havde aldrig rigtig troet på Gud. På tidspunkter, hvor jeg *måske* overvejede hans eksistens, bebrejdede jeg ham for alle de forfærdelige ting, jeg havde oplevet. Men da denne kvinde beskrev vigtigheden af at have tro på Gud, blev min nysgerrighed vakt. Før jeg gik, sagde hun noget, der især var interessant: »Mormonerne følger Guds befalinger.«

Jeg havde aldrig hørt om mormonerne, så jeg tog hjem, gik på nettet og søgte. Jeg fandt Mormon.org og bestilte et gratis eksemplar af

Mormons Bog. Missionærene afleverede den et par dage senere.

Jeg var ikke sikker på, at jeg kunne begynde at tro på Gud, men missionærene hjalp mig med at finde ud af, at jeg ikke blot kunne tro på ham, men at jeg også kunne komme til at kende ham. Da jeg begyndte at bede og studere Mormons Bog, befandt jeg mig på en smuk rejse, hvor jeg søgte efter lykke. Jeg holdt op med at ryge. Jeg holdt op med at bebrejde Gud og begyndte at takke ham for de gode ting i mit liv. Jeg lærte, at hans Søn havde lidt for mine synder og for al den smerte, jeg nogensinde havde følt. Den 28. oktober 2007 blev jeg døbt ind i hans kirke.

Hvis jeg ikke personligt havde oplevet forvandlingen fra desillusionering til lykke, havde jeg aldrig troet det

muligt. I dag holder jeg meget af min kaldelse i Primary og er taknemlig for den mulighed, jeg havde, for at hjælpe med at organisere et tjenesteprojekt til en konference for de enlige voksne i Polen. Det at kunne hjælpe andre regelmæssigt gennem tjeneste i Kirken, bidrager til den glæde, som jeg har fundet i Jesu Kristi evangelium. Alt, hvad jeg gør nu, gør jeg af ren kærlighed på grund af Jesus Kristus. Jeg tror på, at livet er smukt, og selv når vi møder udfordringer, vil vi ikke lide forlis, hvis vi følger Frelseren.

Kvinden, som jeg mødte, havde ret: at have tro på Gud *er* vigtigt. Vi kan ikke finde vores plads i denne verden, hvis vi ikke kender ham. Jeg er taknemlig for endelig at have fundet et sted, hvor jeg hører til. ■

Dorota Musiał, Polen

Hun sagde noget, der især var interessant: »Mormonerne følger Guds befalinger.«

FORTÆL OS OM DIN KIRKE

På en tur for at besøge min bror sad jeg helt bagerst i flyet, hvor stewardesserne sidder. De to rækker med siddepladser i dette område vender imod hinanden.

Jeg introducerede mig selv for dem, der sad omkring mig og nævnte, at jeg skulle gå på Brigham Young University. En mand, der sad over for mig, fortalte mig, at hans datters gode ven lige var taget af sted på fuldtidsmission. Hans datter kendte lidt til Kirken, men han kendte næsten intet til den. Stewardessen proklamerede med det samme, at hun ikke ville tilhøre »den kirke«, fordi den var imod kvinder. Manden sagde, at han havde hørt noget lignende – at sidste dages hellige kvinder blev anset for at være mindre værd end mænd, og at de ikke kunne bære præstedømmet eller lede møder, og at Kirken var mandsdomineret.

Så vendte han sig mod mig og spurgte: »Hvordan har *du* det med det?« Alle syv personer vendte sig mod mig og ventede.

Min hjerte begyndte at hamre. Som barn havde jeg lært Trosartiklerne udenad med netop sådan en situation i tankerne, og som teenager og ung voksen havde jeg øvet mig på at bære vidnesbyrd om Joseph Smiths syn og om Mormons Bog. Men jeg havde ingen idé om, hvordan jeg skulle besvare mandens spørgsmål. Jeg bad stille om vor himmelske Faders vejledning.

Så sagde jeg de første ord, der sprang mig i tankerne: »Så kender

I ikke til Hjælpeforeningen.« Deres ansigtsudtryk afslørede, at det gjorde de ikke.

»Præstedømmet fungerer i forening med kvinder, som alle er medlemmer af Hjælpeforeningen,« forklarede jeg. »Vi har en kvindelig hjælpeforeningspræsident, som vejleder aktiviteterne for Kirkens kvinder over hele verden. Det er kvindernes ansvar at bringe mildhed og næstekærlighed i medlemmernes liv og i særdeleshed i deres familiers liv.«

Personerne omkring mig lyttede opmærksomt.

»Vi lever i en tid, hvor nogle kvinder ønsker, at kvinder skal handle og tænke som mænd. Men vi tror

på, at Gud uddeler opgaver. Vi forventer, at kvinder er ledere blandt kvinder og medlemme i deres hjem. Mændene støtter sig stærkt op ad os for vejledning på disse områder. Det er en retfærdig balance. Det gør Kirkens organisationer og vore hjem succesrige. Og vi tror virkelig på, at i Herren er manden intet uden kvinden og kvinden intet uden manden (se 1 Kor 11:11). Vi tror på, at vi ikke er hele uden hinanden. Vi tror ikke på, at vi er skabt for at konkurrere med hinanden, men for at komplementere hinanden.«

Jeg følte mig velsignet, da jeg var færdig. Jeg vidste, at de ord, jeg havde talt kom fra Ånden. Hver enkelt

Jeg sagde de første ord, der sprang mig i tankerne: »Så kender I ikke til Hjælpeforeningen.«

person syntes tilfreds med min forklaring. Så sagde manden: »Fortæl os mere om din kirke.«

I de næste to timer havde jeg en dejlig mulighed for at tale om genoprettelsen, besvare spørgsmål og bære vidnesbyrd om det evangelium, jeg elsker. ■

Shauna Moore, Virginia i USA

SKULLE JEG VÆLGER ARBEJDE ELLER KIRKEN?

Min hustru og jeg blev gift i 1981 i templet i Tokyo i Japan. Til at begynde med var starten på vores ægteskabelige liv ikke let. Jeg var taknemlig for at have et arbejde, men havde problemer med at betale alle vore udgifter. Vi bad vor himmelske Fader om hjælp og gjorde alt, hvad vi kunne for at få det til at løbe rundt samt betale vores tiende. Vi vidste,

at hvis vi stolede på Herren, ville han hjælpe os.

En uge gav både min hustru og en ven mig det samme lille avisudklip.

Det var en annonce om en fuldtidsstilling som engelsklærer.

Jeg sendte min ansøgning til firmaet og blev bedt om at komme til samtale.

Ved slutningen af samtalen sagde interviewereren: »Du skrev i din ansøgning, at du havde taget del i frivilligt arbejde som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Så det betyder vel, at du går i kirke hver søndag, ikke? Hvis du skulle vælge mellem at gå i kirke eller på arbejde om søndagen, hvad ville du så vælge?«

Det var et svært spørgsmål, fordi jeg havde brug for et bedre arbejde. Men efter at have overvejet spørgsmålet, svarede jeg: »Jeg ville gå i kirke.«

Med et svagt smil sagde interviewereren: »Jaså.« Så afsluttede han samtalen med løftet om, at firmaet ville træffe en beslutning den aften, og at jeg skulle ringe for at få svar. Da jeg forlod lokalet, troede jeg, at jeg havde fejlet.

Senere samme aften da jeg skulle foretage opkaldet, tastede jeg nummeret på firmaet med stor frygt.

»Hvad er resultatet så af samtalen?« spurgte jeg sekretæren. »Jeg fejlede, gjorde jeg ikke?«

Jeg blev forbavset, men glad for hendes svar.

»Vi vil gerne tilbyde dig at arbejde for os,« sagde hun.

Omkring en måned senere fandt jeg ud af, hvorfor jeg fik jobbet. Sekretæren forklarede, at interviewereren boede ved siden af sidste dages hellige missionærer. Han havde ofte set missionærerne cykle friske af sted på arbejde om morgenen.

»Han troede på, at eftersom du

Intervieweren spurgte mig: »Hvis du skulle vælge mellem at gå i kirke eller på arbejde om søndagen, hvad ville du så vælge?«

tilhørte samme kirke, ville du arbejde ligeså hårdt for os, som missionærerne ville arbejde for deres kirke,« sagde hun. »Du er heldig!«

Siden da har vores familie altid haft, hvad vi har haft brug for.

Hver eneste gang jeg tænker på denne dejlige oplevelse, bliver jeg opmuntret og trøstet. Jeg ved, at Gud ofte bruger andre mennesker til at velsigne sine børn. Jeg kan ikke tilstrækkeligt udtrykke, hvor taknemlig jeg er for min hustrus og vens inspiration om at give mig den avisannonce, for de hårdtarbejdende missionærer og deres store eksempel og for vores barmhjertige, kærlige og omsorgsfulde himmelske Fader, der har mirakuløs kraft til at hellige vore oplevelser til gavn for os. ■

Kenya Ishii, Japan

Kyskhed

I EN IKKE-KYSK VERDEN

Kirkens Tidsskrifter mødtes med en gruppe unge voksne fra forskellige dele af verden for at tale om udfordringerne og velsignelserne ved at holde sig kyske i en verden, der ikke værdsætter – og til tider endda håner – kyskhed. Vi fandt samtalen åben, ærlig, dybtfølt, opløftende og inspirerende og håber, at noget i deres kommentarer vil hjælpe jer til at værdsætte ægteskabets hellighed og fysiske intimitet.

Hvilke evangeliske sandheder hjælper jer til at holde jer seksuelt rene, når så mange retfærdiggør umoralsk opførsel?

Martin Isaksen, Norge: I skriften står der, at vi skal være kyske. Det er godt nok for mig.

Lizzie Jenkins, Californien i USA: Kyskhed er en forpligtelse. Man efterlever det. Det er en måde at leve på.

Liz West, England: Det hjælper mig meget at forstå, hvem jeg er og at livet er mere end her og nu og blot denne ene nat. Frelsesplanen er – selv om jeg som teenager ikke kunne forklare den specifikt – meget behjælpelig. Begrebet evigt ægteskab er vidunderligt! Når folk forstår denne forpligtelse, indser de, hvor fantastisk det er, at Gud har sat os her i familier

og givet os befalinger, så vi ikke blot kan være beskyttede, men så vi kan være glade. Når jeg efterlever disse principper og fortæller mine venner: »Jeg skal ikke drikke«, eller »Jeg skal ikke med til den fest« eller »Det har jeg ikke lyst til,« så respekterer de mig. I sidste ende støtter de mig faktisk. At forstå, at jeg har værdi som Guds datter, og at vor himmelske Fader ved, hvem jeg er og faktisk bekymrer sig om mig, er en stor styrke.

Anna (Anya) Vlasova, Rusland: Det hjælper mig meget, når jeg tænker på, at jeg er del af en himmelsk familie. Jeg elsker og respekterer Gud, og jeg ønsker ikke, at han skal skamme sig over de valg, jeg træffer.

Kaylie Whittemore, Florida i USA: Jeg tror absolut, at forståelsen af familiens hellighed har gjort mig

fast besluttet på at efterleve kyskhedsloven. En anden ting er at forstå, at når vi bryder befalingen, så er der negative følger, som jeg ikke ønsker at opleve.

Falande (Fae) Thomas, Haiti: Jeg har virkelig tænkt over, når folk siger: »Hvorfor vente, når du kan få alt nu?« Men jeg har tænkt over, hvor længe den slags glæde ville vare. Jeg vil hellere efterleve kyskhedsloven og i sidste ende føle fred.

Hippolyte (Hip) Kouadio, Elfenbenskysten: Familieproklamationen er en af de ting, der har hjulpet mig meget: »Vi erklærer ... at Gud har befalet, at foreringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.«¹

Den anden ting, der har hjulpet mig, er, hvordan Brødrene har forklaret kyskhed for os. De advarer os om, hvordan umoralitet begynder og underviser i, at når vi misbruger legemet, så misbruger vi sjælen. Ældste Jeffrey R. Holland forklarer, at Frelseren betalte en pris for, at vi en dag skulle have et opstandent legeme. Måden, hvorpå vi kan vise vores taknemlighed for den pris, han betalte,

»Frelseren betalte prisen for, at vi en dag kan få et opstandent legeme. Måden, hvorpå vi kan vise vores taknemlighed for den pris, han betalte, er ved at holde vores legeme rent.«

er ved at holde vores legeme rent.²

Liz: Jeg kan huske en bestemt samtale, jeg havde med en ven, da jeg var omkring 15 år. Vi talte om, hvordan jeg ikke troede på intimitet før ægteskabet, og jeg kan huske, at hun sagde: »Ja, men hvad nu, hvis det bare lige sker? Hvad, hvis nu en nat, du bare ... ?« Men jeg vidste, at jeg havde et valg. Intet »sker bare«.

Jeg synes det er utroligt, at vor himmelske Fader har givet os handlefrihed og befalet os at frigøre os, og at Satan gør alt, hvad han kan for at binde eller begrænse os. De gange, hvor min ven talte om, hvornår noget kunne »ske«, var til fester, hvor folk havde drukket og gik sammen i par. Så jeg undgår at komme i den slags situationer. Valget bør ikke træffes i slutningen, når du siger ja eller nej. Valget træffes længe før, når du spørger dig selv: »Skal jeg med til festen?«

Hvis folk ikke forinden tænker tingene igennem og ikke overvejer konsekvenserne, så gør mange mennesker lige det, de vil i det øjeblik. Men hvis man siger: »Jeg ønsker det her som mit slutresultat, hvilket gør, at jeg vil træffe disse valg,« så undgår man en masse problemer.

I nævnte handlefrihed og befalinger. Men hjælper pagter – dåbspagter eller tempelpagter – jer til at efterleve jeres standarder?

Fæ: Jeg tænker på mit liv før min dåb og på, hvor meget mening livet giver nu, hvor jeg har indgået pagter. Det er forbløffende, hvordan vi kan blive tilgivet på grund af forsoningen.

Når jeg husker mine pagter, så tænker jeg på, hvordan jeg kan omvende mig, forbedre mig og blive ved med at gå fremad.

Anya: I templet ser man især det evige perspektiv. Templet hjælper en til at tænke på sin evighed og ikke bare på i dag, så man træffer klogere valg.

Lizzie: Ofte tænker vi på intimitet som noget dårligt, men det er det ikke. Det skal blot godkendes af den rette myndighed, på det rette tidspunkt og med den rette person. Det er det, pagter handler om. Man forpligter sig. Man siger: »Jeg er virkelig klar til det næste skridt i mit liv.« Pagter hjælper mig, fordi jeg ved, at jeg gør ting i den rækkefølge, som jeg bør gøre dem. Og jeg ved, at hvis jeg gør, som vor himmelske Fader ønsker, bliver jeg lykkeligere.

Jonathan Tomasini, Frankrig: Jeg ville ikke være tro mod mig selv eller Gud, hvis jeg brød mine pagter. Ægteskabspagter hjælper mig til at forstå, at jeg ønsker at være i stand til at tilbyde min hustru en ægtefælle, som har selvkontrol, som har beredt sig på at være en god ægtemand, og som har holdt sig selv ren.

Der findes mange argumenter i verden – og mange af dem virker overbevisende og omfattende – om, hvorfor kyskhedsloven er forældet. Hvilke argumenter har I hørt, og hvordan svarer I de personer, der udfordrer jeres standarder?

Lizzie: Jeg kan huske, at en lærer på mit sidste år i high school gav os nogle »råd«. Hun var blevet gift

STANDARDEN OG NØGLEN

»Standarden forbliver afholdenhed før ægteskabet og fuldstændig trofasthed i ægteskabet. Men lige meget hvor ude af trit vi synes, det er, lige meget hvor meget standarderne bliver forklejnet, lige meget hvor meget andre giver efter, så vil vi ikke, vi kan ikke give efter ...

I har fået overdraget Helligåndsgaven. Der vil være en godkendende eller advarende hvisken, når I skal træffe beslutninger. Helligånden kan lede jer væk fra ondt og bringe jer tilbage, hvis I har flakket omkring og mistet jeres retning. Glem aldrig, at I er Guds sønner og døtre. Satan kan ikke holde jer fangen for evigt. I har altid omvendelsens nøgle til at låse fængselsdøren op.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Sandhedens banner er blevet rejst«, *Liahona*, nov. 2003, s. 26.

lige efter high school, og det endte skidt, så hun fortalte os med andre ord, at »der er mange fisk i havet.« Hun mente, at der var mange ting, vi kunne prøve, og mange kandidater, der skulle afprøves. Jeg kan huske, at jeg blev chokeret over, at min lærer kunne sige den slags. Siden da har jeg tænkt, ja, der findes mange mennesker, men jeg vil ikke have mange mennesker!

Jonathan: En, som jeg kender, sagde, at når hun var i et forhold, så ville hun gerne se, om hun passede sammen seksuelt med personen. Hun gav et eksempel på en fyr, som hun kunne lide og datede, men efter de havde været sammen intimt, så følte hun ikke, at de passede sammen og forholdet endte. Hun brugte oplevelsen som sit argument, og det virkede ret overbevisende. Til sidst forklarede jeg hende, at jeg troede på, at man kan komme til at kende hinanden rigtig godt på mange områder, og hvis man gør det og opbygger tillid, mens man efterlever kyskhedsloven, så passer man bedre sammen, når man bliver gift.

Anya: Det mest almindelige argument, jeg altid hører, er, at når to mennesker elsker hinanden, så er det okay, intimitet er bare et udtryk for kærlighed.

Martin: Noget, jeg kommer til at tænke på, når jeg hører den undskyldning: »Vi elsker hinanden«, er et citat af præsident Spencer W. Kimball. Han sagde, at alt for ofte sniger begær sig ind ad døren, når folk tror, at de er forelskede.³ Det er tilfældet for mange

mennesker, når de er intime før ægteskabet: Det er begær, selv om de tror, at de elsker hinanden. Hvis de virkelig elskede hinanden, så respekterede de hinanden mere, støttede hinanden og forstod, at der et en tid til intimitet. Og for mig viser intimitet før ægteskabet, at man egentlig ikke rigtig vil støtte hinanden så meget, som man tror, man vil. For hvis man ikke er i stand til at hjælpe hinanden med at efterleve standarderne nu, hvordan vil man så støtte hinanden senere?

Kaylie: Nogle mennesker, som ikke tror på Gud, føler, at Bibelen og kyskhedsloven er forældet. I high school havde jeg nogle venner, der var ateister eller agnostikere – og jeg havde en ven, der ikke rigtig troede på sin religion. Hun levede bare efter det, hun ville, og efter det, der føltes rigtig for hende. Fra hendes synspunkt er fysisk intimitet tilfredsstillende, og alt det, der begrænser det, er uønsket.

Jeg tror, at min ven var overrasket over, at jeg troede på Bibelen og Guds befalinger, men jeg prøvede at få hende til at forstå, at jeg ikke ser befalingerne som begrænsninger. Jeg efterlever dem, fordi de gør mig lykkeligere. Selv om vi var uenige, så respekterede hun mig, og vi forblev rigtig gode venner.

Liz: Alle disse argumenter har modsvar i enkle evangeliske principper. Når man tror på, at der er en Gud; når man tror på, at der er en større plan; når man tror på, at der er ansvarlighed; og når man tror på, at der findes en, som elsker en og

bekymrer sig om en; og når man tror på, at man har en indre værdi, fordi man er Guds barn – så har man langt større tilbøjelighed til at overveje sit selvværd og respektere sit legeme. Når folk ikke kender til eller tror på disse principper, så ser de på andre mennesker og steder for at se, hvad de er værd.

Hvilke påvirkninger eller eksempler har hjulpet jer til at forpligte jer til at efterleve kyskhedsloven?

Hip: Jeg havde en bofælle, som var forlovet. En dag talte vi om hans kommende ægteskab, og der var en, der spurgte: »Hvilke forpligtelser tror du, der vil hjælpe jer begge til at forblive stærke?« Hans svar var: »Det kunne ødelægge vores forhold ikke at holde kyskhedsloven. Så vi har

»Jeg ser ikke befalingerne som begrænsninger; jeg efterlever dem, fordi de gør mig lykkeligere.«

besluttet, at vi ikke vil gøre noget, som vi ikke ville føle os tilpas ved at gøre foran biskoppen eller vore forældre.« Det gør stadig indtryk på mig.

Jonathan: Nu, hvor jeg er ung voksen, er det lettere at lytte til profeterne og overveje de ting, som lederne i Kirken siger. Inden da, så tror jeg, at en stor del af ansvaret ligger hos vore forældre og familie. Kirken kan give information og mange andre gode ting, men min families eksempel har virkelig hjulpet mig til at forstå, at evangeliet er en god ting, og det gør os glade.

Liz: Da jeg voksede op, boede det tætteste medlem på min alder halvanden time væk, og der var ikke andre medlemmer på skolen. Men noget, som jeg virkelig satte pris på, var, at selv om der kun var mig, så kom mine ledere altid til aktivitetsaften; de kom altid til seminar; og de kom altid for at undervise mig – hver eneste gang. De sagde aldrig: »Nåh, vi har kun én elev, så vi afholder ikke klassen i dag.« Jeg er sikker på, at jeg lærte meget, men det, som jeg virkelig husker, er, at mine ledere altid var konsekvente. Og takket være dem havde jeg mulighed for at føle Ånden.

Jeg tror ikke, at vi fuldt ud påskønner Helligåndsgaven. Selv om jeg havde mine forældre, min familie og mine ledere, så var jeg helt alene, når jeg var i skole. Men Ånden var med mig. Så hvad der end fastholder Ånden i en persons liv, vil have stor indflydelse ved at hjælpe den person med at efterleve kyskhedsloven.

Lizzie: At modtage mit eget

vidnesbyrd var en af de ting, der havde størst påvirkning på mig. Hvis ikke man er stærkt rodfæstet i evangeliet, så er det virkelig let at vælge en anden retning. Men hvis man lægger ud med at sikre sig et stærkt evangelisk fundament, så vil alt andet følge med.

Hip: Når man har et ønske om at være fysisk stærk, så træner man, og når man træner, ser man resultater. Hvis vi anvender det på det åndelige et plan, må vi træne åndeligt. Der er mange ting, vi kan gøre for at træne åndeligt, såsom at læse i skrifterne og gøre alt, hvad vi kan, for at have Ånden med os. Vi kan også sætte os retfærdige mål og arbejde hen imod de mål. Men vi kan ikke nå de mål alene. Vi må have Herren med os. Det er hos ham, vi får styrken og Ånden til at overvinde vore udfordringer. Så kan vi følge præsident Thomas S. Monsons anmodning:

»Lad ikke jeres lidenskaber ødelægge jeres drømme. Modstå fristelse. Husk ordene fra Mormons Bog: »Ugudelighed har aldrig været lykke.«⁴ ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Se Jeffrey R. Holland »Of Souls, Symbols, and Sacraments«, i *Brigham Young University 1987-1988 Devotional and Fireside Speeches*, 1988, s. 77-79.
3. »I syndens stund bliver den rene kærlighed skubbet ud af den ene dør, mens begæret sniger sig ind ad den anden. Hengivenhed er blevet erstattet med kødets begær og ukontrolleret lidenskab. Djævelens lære, som han er så ivrig efter at slå fast, om at forbudte seksuelle forhold er helt i orden, er blevet accepteret« (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, 1982, s. 279).
4. Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 113.

»Hvad vil det sige at ære Guds præstedømme?«

Præstedømmet er den kraft, hvorved vor himmelske Fader og Jesus Kristus udfører deres værk. Præstedømmet er den største magt på jorden. Gennem præstedømmet bliver der udført ordinancer, givet velsignelser, udført tempeltjeneste, evangeliet forkyndes gennem præstedømmet, og der udføres mirakler.

Præstedømmebærere repræsenterer Frelseren, så de ærer præstedømmet ved at gøre, hvad Frelseren ville have gjort, hvis han havde været her. De ærer præstedømmet ved at leve værdigt til det. De ærer præstedømmet gennem deres påklædning, handlinger, ord, tjeneste og tanker.

Unge piger kan også ære præstedømmet ved at holde deres dåbspagt og ved ærbødigt at deltage i præstedømmeordinancer såsom nadveren eller tempeltjeneste. De kan støtte deres far, brødre og andre præstedømmebærere i at holde befalingerne og leve værdigt til at udføre deres præstedømmepligter.

Vi kan alle ære præstedømmet ved at tjene trofast i vore kaldelser, ved at respektere dem, der bærer præstedømmet, ved at respektere det arbejde, der udføres, og ved at respektere de ordinancer og pagter, som det hjælper os til at modtage.

Opfør jer som en repræsentant for Gud

At ære præstedømmet bliver enkelt, når vi begynder at forstå, hvilken vidunderlig gave det er, Gud har skænket os. Vær taknemlig og respektér den kraft, som du er blevet betroet. Spørg dig selv: Hvis alle omkring mig vidste, at jeg bar Guds kraft, ville de så synes mere eller mindre om ham? Det er betydningen af at ære præstedømmet – det er at forstå, at du repræsenterer Gud, og at du gør dit bedste for at handle på en sådan måde, der

viser respekt over for den tillid, han har vist dig.

Mason R., 19 år, Colorado i USA

Vær dydig

Som ung pige kunne jeg sige, at jeg ikke behøvede at ære præstedømmet. Men det bør alle unge piger gøre. Vi ærer præstedømmet ved at være dydige. Vi ærer præstedømmet ved at hjælpe de unge mænd til at have rene tanker. Vi klæder os anstændigt og taler et rent sprog. Vi hjælper de unge mænd med at ære præstedømmet ved at gøre dette, og derved ærer vi også præstedømmet.

Marisa B., 14 år, Arizona i USA

Gør din pligt mod Gud

Efter min mening så er den vigtigste måde at ære præstedømmet på at gøre det, som Herren selv ville gøre, hvis han var her på jorden, fordi vi repræsenterer Jesus Kristus. Det indebærer, at vi opfylder alle forpligtelser, pligter og løfter, som vi har indgået med Gud, da vi blev ordineret til præstedømmet. Ved at ære hans præstedømme følger vi hans befaling: »Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:5). Vi hjælper andre til at vide, at mange af Guds bemyndigede tjenere er på jorden.

Bismarck B., 18 år, Santo Domingo i Den Dominikanske Republik

Udvis respekt for præstedømmet

Jeg tror at det at ære præstedømmet er at have respekt for og selvtillid til at bruge præstedømmet. Når man har bærere af Det Aronske Præstedømme, som viser respekt for præstedømmet og nadveren, ligeså meget som vi gør i vores menighed, så kan man få nogle fantastiske oplevelser med at omdele og forberede nadveren. Vi klæder os alle i hvide skjorter og slips. Vi ved, at det gør en stor forskel i menigheden, og det har også gjort en forskel for mig. Jeg ved, at det at bære præstedømmet er det bedste, der nogensinde er sket for mig.

Hansen B., 15 år, Texas i USA

Husk Frelseren

Præstedømmet er Guds eneste sande kraft på jorden, og det viser os vejen tilbage til ham. Når vi tænker på at ære præstedømmet, så tænker vi på følgende lære fra præsident Thomas S. Monson og de andre apostle. Den bedste måde at ære præstedømmet på er ved at gøre de ting, som vi bliver belært om, som hjælper os til at huske Frelseren. Når vi husker ham, så har vi hans Ånd hos os. At have Ånden hos os hjælper os til at være på rette spor og til at være et eksempel på evangeliets standarder.

Søndagsskoleklasse: Kylie E., Jaiten B., Joseph E., Alexandra R., Kaylie V., Alisha F. og Haylee W. (ikke på billedet); Idaho i USA

Gå ikke på kompromis med dine standarder

At ære præstedømmet betyder, at man ikke sætter sig selv i situationer, hvor man ved, at man måske går på kompromis med sine standarder. Da vi studerede Det Gamle Testamente til seminar, fandt vi i 1 Mos 39 eksemplet med Josef i Egypten, der ærede sit præstedømme ved at flygte fra Potifars hustrus tilnærmelser.

En måde, hvorpå de unge piger kan hjælpe os med at ære præstedømmet, er at følge standarderne i *Til styrke for de unge* og klæde sig anstændigt.

Joseph B., 16 år, Texas i USA

Oprethold præstedømmet

For mig betyder det at ære præstedømmet, at de unge mænd respekterer og opretholder den gave, som Herren har givet dem. Når jeg ser en ung mand, der respekterer præstedømmet, så føler jeg langt større fred, og jeg har mere respekt over for den pågældende unge mand. Vor

himmelske Fader har betroet ham med præstedømmet, så jeg føler, at det er denne unge mands pligt ikke blot at bære præstedømmet, men også at opretholde det.

Melinda B., 16 år, Washington i USA

DET ER HELLIGT

»Unge mænd og unge kvinder ... bør ære [præstedømmet] og betragte det, som noget helligt ... for det er i kraft af denne myn-

dighed, at evangeliets ordinancer udføres over hele verden og på ethvert helligt sted, og uden den kan de ikke udføres. De, der har denne myndighed, må også selv ære den. De må leve således, at de er værdige til den myndighed, som de er i besiddelse af.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 144.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvad siger jeg til ikke-medlemmer, der spørger, hvorfor nogle af Kirkens medlemmer ikke efterlever vore standarder?«

Send dit svar senest den 15. november til liahona@ldschurch.org eller til:

Liahona, Questions & Answers 11/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige samtykke (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

VÆR VIS OG VÆR EN VEN

**Ældste
Robert D. Hales**

De Tolv
Apostles Kvorum

Lær og tilegn jer kundskab og visdom i jeres ungdom. Og opløft og styrk dem omkring jer.

Hvis I virkelig vil være i stand til leve et godt liv, så følg rådene i skrifterne: »Lær visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger« (Alma 37:35). Læringsprocessen kan opsummeres på følgende måde:

Vi begynder alle med en grundlæggende intelligens. Vi får yderligere kundskab gennem den lære, vi får i klasselokalet og ved læsning. Vi får erfaringer i livet. Og så når vi til det fjerde skridt: Visdom. Det er her, verden stopper. Men vi har noget, som verden ikke har. Gennem dåb og bekræftelse modtager vi Helligåndsgaven. I henhold til vores trofasthed til lovene, ordinancerne og pagterne, som vi indgår ved dåben, til regelmæssige nadvermødeforpligtelser og til præstedømme- og tempelpagter, så vil vi altid have

Helligåndsgaven til at undervise og vejlede os. Ånden vil lede os til at handle. Vi har alle åndelige gaver og talenter (se L&P 46).

Visdom plus åndelige gaver leder til en forståelse i hjertet. »Visdom først og fremmest! Køb visdom, køb indsigt for alt, hvad du ejer« (Ordsp 4:7). Det er vigtigt at fremelske visdom og forståelse i jeres ungdom.

En oplevelse fra min ungdom lærte mig noget om visdom. Jeg var fra byen, så min far sendte mig til min onkels ranch i det vestlige Utah for at arbejde. Mens jeg var der, kunne jeg aldrig forstå, hvorfor kvæget trods tusinder af hektarer at vælge imellem stak hovedet gennem pigtråden for at spise græsset på den anden side af hegnet. Har I nogensinde overvejet, hvor meget vi opfører os på lignende måde? Vi vil altid presse lidt på for at se, hvor grænsen går, især i vores ungdom. Som mennesker – det naturlige menneske – har vi en tendens til at skubbe til pigtråden og stikke vores hoved igennem det. Hvorfor gør vi det?

Vi kan finde så meget glæde i livet uden at skulle rykke grænsen. Husk: »Visdom først og fremmest!« Og med den visdom: »Uretfærdiges sti må I ikke gå på, ondes vej må I ikke slå ind på; undgå den, gå ikke ad den, drej af fra den, og gå videre« (Ordsp 4:14-15). Kom ikke nær. Stik ikke jeres hoved igennem pigtrådshegnet.

Har I gode venner?

I vil lægge mærke til at samtidig med disse lærdomme om visdom, så belærer Ordsprogenes Bog os også om at vælge gode venner: »Uretfærdiges sti må I ikke gå på, ondes vej må I ikke slå ind på« (Ordsp 4:14). »Min søn, gå ikke ad den vej, de går, hold din fod fra deres sti; de løber efter det onde« (Ordsp 1:15-16).

Hvordan ved I, om I har gode venner? Jeg vil give jer to prøver. Hvis I anvender disse prøver, så vil I aldrig gå ind på fremmede stier og forlade den »snævre og trange sti, der fører til evigt liv« (2 Ne 31:18).

1. **Når I er sammen med gode venner, gør de det nemt at efterleve befalingerne.** En sand ven styrker jer og hjælper jer til at efterleve de evangeliske principper, der støtter jer i at holde ud indtil enden.
2. **En sand ven får jer ikke til at vælge mellem deres eller Herrens måde** for at lede jer bort fra den snævre og trange sti. Modstanderen strejfer omkring på denne jord og ønsker virkelig at få enhver af os til at falde. Hvis jeres venner leder jer ad de uretfærdiges stier, så gå bort fra dem nu. Vær kloge, når I vælger jeres venner.

Hvilken slags ven er I?

Nu stiller jeg et svært spørgsmål: Hvilken slags ven er I?

Der er mere ved livet end at frelse os selv. Vi bliver bedt om at opløfte og styrke alle dem omkring os. Herren ønsker os alle sammen tilbage til sig.

I er et fyrtårn, og der er ikke noget farligere end et væltet fyrtårn. Husk på, hvem I er: I er verdens lys, et lys for jeres venner og jeres brødre og søstre. I er dem, de ser hen til.

Ordsprogenes Bog kapitel 4 fortsætter:

»Retfærdiges sti er som lysskæret, der bliver lysere og lysere, til dagen er på sit højeste;

Vær et lys for denne verden og led og vejled dem omkring jer på retfærdiges stier. De er afhængige af jer som et trofast fyrtårn.

uretfærdiges vej er som mørket, de ved ikke, hvad de kommer til at snuble over« (v. 18-19).

De ved virkelig ikke, hvorfor de snubler. De har intet lys, ingen retning.

Ved I, hvordan det føles at være afhængig af et fyrtårn, når der intet lys er? Det er mørkt, og vi farer vild.

Når en pilot mister strømmen, så har han ingen indikatorer udover de ting, der virker uden strøm. Han føler sig totalt hjælpeløs, når han sidder alene i et jagerfly 12.000 meter oppe

og bliver puffet omkring af skyer og lignende. Han har ingen retning. Jeg oplevede en sådan hændelse, og jeg er glad for, at jeg er her. Det er en oplevelse, som jeg aldrig glemmer. I vil måske også en dag befinde jer i en lignende situation. Der er intet farligere end et væltet fyrtårn, især når man er afhængig af lyset.

Er der nogen, der er afhængig af jeres lys til at vejlede ham eller hende? Vær et godt eksempel. Vær et lys for denne verden og led og vejled dem omkring jer på retfærdiges stier. De er afhængige af jer som et trofast fyrtårn. Vær til stede, når nogen har brug for jer.

Ånden er det ledende lys, der bringer glæde og lykke. Må vi aldrig nægtes Åndens tilstedeværelse på grund af vores opførsel. Hvor jeg dog beder til, at vi aldrig må være alene og kede af det i denne verden, der er »mørk og dyster« (1 Ne 8:4).

Må Herrens velsignelser være hos jer i jeres bestræbelser på at lære og tilegne jer kundskab og visdom i jeres ungdom. Må I også tilegne jer visdom og forståelse af evangeliets sandheder i jeres hjerte, gennem lydighed og også gennem Åndens lys, Helligånden. Vær en god ven. Opløft og styrk dem omkring jer. Gør verden til et bedre sted, fordi I var her. Hjælp jeres venner til at blive på den snævre og trange sti, holde ud til enden og vende tilbage med ære. ■

FIND TØJ *til festen*

Crystal Martin

Jeg var fristet til at følge med strømmen, men så indså jeg, at jeg var nødt til at være et eksempel.

Da jeg var teenager, var det sommetider svært at efterleve evangeliet. I det område, hvor jeg boede, var der ikke mange kirke-medlemmer, og mine venner, som ikke var medlemmer af Kirken, gjorde det sommetider svært for mig at blive på det rette spor.

»Du burde tage denne her på, den fremhæver din øjenfarve,« sagde en af mine venner til mig før en fest. Hun holdt en kjole op, som hun ville lade mig låne, men den havde ingen ærmer. Jeg besluttede mig for at tage kjolen på med en jakke over.

Da jeg kom til festen, var der ingen andre, der bar kjoler med ærmer, og jeg følte, at jeg skilte mig ud. Da jeg begyndte at få det varmt, sagde mine

venner, at jeg bare kunne tage jakken af, og at jeg alligevel ville se bedre ud.

Ligesom jeg skulle til at lægge jakken, huskede jeg min patriarkalske velsignelse. I min velsignelse stod der, at jeg ville få mange fristelser, og hvis jeg faldt, ville mange personer følge mig. Da indså jeg, at jeg var nødt til at blive på det rette spor – ikke blot for min egen skyld, men også for dem, der så op til mig. Jeg besluttede mig for at beholde jakken på.

Nogle gange gjorde folk grin med mig, fordi jeg ikke gjorde de ting, som alle andre gjorde. Men jeg forblev stærk og blev velsignet for det. Jeg fandt senere ud af, at mange mennesker havde set op til mig. Nogle af mine venner fortalte mig endda, at de

respekterede mig for at følge mine standarder. De undskyldte for at have gjort grin med mig, da jeg ikke ville gøre de ting, som alle andre gjorde i high school.

Fordi jeg fulgte Kirkens standarder og prøvede at være et godt eksempel, var jeg i stand til at få missionæroplevelser og undervise andre i evangeliet. Jeg ville ikke have været i stand til at påvirke andre, hvis ikke jeg var blevet på det rette spor. ■

STANDARDER FOR PÅKLÆDNING

»Sænk aldrig dine standarder for påklædning. Brug ikke en særlig lejlighed som undskyldning for at være usømmelig ... Unge piger bør undgå ... tøj, der ikke dækker skuldrene.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 6. 7.

Påklædning og fremtoning:

»LAD HELLIGÅNDEN LEDE OS«

Mary N. Cook

Førsterådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab

Som Kristi repræsentanter viser vi vores legeme respekt »til alle tider og i alle ting og på alle steder« ved at efterleve visse standarder.

Kim har altid gået i anstændigt tøj. Forleden spurgte jeg til hendes mening om, hvad hun anså for at være en anstændig nederdel, en anstændig bluse og en anstændig badedragt. I stedet for at nævne specifikke mål på kjolelængde og halsudskæring, så drøftede vi principperne omkring anstændighed og om udfordringen ved at finde anstændigt tøj, der også ser godt ud. Vi havde en sjov brainstorm om at kunne forlænge en kjole på en kreativ måde. Til sidst sagde Kim: »Hvis jeg ikke har det godt med noget, jeg lige har taget på, så betyder det oftest, at det ikke er anstændigt, og at jeg ikke ville have det godt med at have det på. Jeg har lært aldrig at købe det. Jeg hænger det bare tilbage på stativet.«

Helligånden vejleder Kim i hendes tøjvalg, når hun bestræber sig på at leve værdigt. Hun lever helt op til standarden om anstændighed og prøver ikke at lave om på reglerne for påklædning og fremtoning. Hun forstår, at hendes legeme er et tempel (se 1 Kor 3:16), og at hun har ansvaret for at tage vare på det,

beskytte og klæde det på passende måde.

Når et tempel opføres, lægges der stor vægt på, at det er beskyttet og smukt udsmykket, både indvendigt og udvendigt. Nøglen til planlægning af templer er en forståelse af, at et tempel *repræsenterer* Herren – det er hans hus. Vi *respekterer* templer som hellige bygninger, hvor kun de medlemmer, der er værdige, kan komme ind. Vi *udviser ærbødighed* for templer, fordi de hellige ordnancer og pagter, vi indgår, gør det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Jeres legeme er mere værd end det mest udsøgte tempel på jorden. I er Guds elskede søn eller datter! Disse samme principper – repræsentation, respekt og ærbødighed – anvendes i endnu større grad, når det gælder den pleje og beskyttelse, I giver jeres legeme.

Repræsentation

Hver uge, når vi tager nadveren, påtager vi os Frelserens navn. Vi er hans repræsentanter på jorden. En af retningslinjerne i *Til styrke for de unge* er: »Du kan i din påklædning og fremtoning vise [Herren], at du ved, hvor dyrebart dit legeme er. Du kan vise, at du er Jesu Kristi discipel, og at du elsker ham.«¹

Da en ung pige læste denne erklæring, besluttede hun sig for, at hun ikke engang ville komme tæt på at være uanstændig.

Hun fjernede straks alt i sin garderobe, der ikke var i overensstemmelse med at være en repræsentant for Frelseren. Hun sagde: »Det ville være klogt af mig at undlade at prøve tøj i butikkerne, som jeg ved, at jeg ikke bør gå i. Hvorfor lade sig friste?« Princippet om repræsentation hjalp hende til at træffe den faste beslutning.

Respekt

Som Kristi repræsentanter viser vi respekt for vores legeme »på alle tider og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9) ved at stå ved visse standarder. Herren kræver, at kun de medlemmer, der er rene, må komme i templet. Jeres valg om at være dydige er bevis på jeres respekt over for Herren og jeres fysiske legeme.

Vi bør også vise respekt over for andres legemer og hjælpe dem til at leve et dydigt liv. Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Unge piger må forstå, at når de klæder sig i for stramt, for kort eller for nedringet, så sender de ikke blot forkerte signaler til de unge mænd, de omgås, men i deres eget sind foreviger de også den falske antagelse, at en kvindes værdi udelukkende måles på hendes sanseelige udstråling. Det har aldrig og bliver aldrig en retfærdig definition på en af Guds trofaste døtre.«²

Unge piger, respektér jeres legeme og hjælp andre, især de unge mænd, med at opretholde dydige tanker og handlinger. Respektér jeres legeme velvidende, at *daglig* retfærdig levevis giver jer *evig* værdi.

Ærbødighed

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har undervist os om følgende:

»Ligesom anlægget omkring templet afspejler hellighed og ærbødighed for det, der foregår inde i templet, afspejler vores påklædning den renhed og skønhed, der findes i vores indre. Den måde, vi klæder os på, viser, om vi har den fornødne respekt for ... ordinan- cer og evige pagter, og om vi bereder os på at modtage dem.«³

Vis jeres ærbødighed for vor Frelseres sonoffer ved at klæde jer i jeres »søndagstøj«, når I tager del i nadverordinancen. »Unge mænd bør klæde sig med værdighed, når de omdeler nadveren.«⁴ Unge piger, klæd jer anstændigt.

Rejs jer! Vær et eksempel på anstændigt tøj i hjemmet, på skolen, på stranden, til fester eller når I dyrker sport. Følg Kims eksempel, når I vælger tøj, lad Helligånden lede jer i jeres valg. »Spørg dig selv: »Ville jeg føle mig tryk med mit udseende, hvis jeg var i Herrens nærhed?«⁵

Hvis I efterlever disse tre principper – repræsentation, respekt og ærbødighed – når I vælger jeres påklædning, så *vil* »jeres lys skinne« (L&P 115:5) som Frelserens elskede repræsentanter. ■

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 6.
2. M. Russell Ballard, »Mødre og døtre«, *Liahona*, maj 2010, s. 20.
3. Robert D. Hales, »Ærbarhed: Ærbødighed for Herren«, *Liahona*, aug. 2008, s. 20.
4. *Til styrke for de unge*, s. 8.
5. *Til styrke for de unge*, s. 8.

STYRKET

AF ORDET

Teenagere bærer vidnesbyrd om de gange, hvor skrifterne underviste dem, trøstede dem og vejledte dem.

SKRIFTERNE HJÆLPER OS, NÅR VI HAR BRUG FOR DET

»Skrifterne er som pakker med lys, der oplyser vores sind og åbner for vejledning og inspiration fra det høje ... Der kan ligge stor styrke i at lære skriftsteder udenad. At lære et skriftsted udenad er som at danne et nyt venskab. Det er som at finde en ny person, der kan hjælpe, når det kniber, komme med inspiration og trøst samt være en kilde til motivation i forbindelse med nødvendige forandringer.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Skrifternes styrke«, *Liahona*, nov. 2011, s. 6.

Vi bad unge om at fortælle os om et tidspunkt, hvor et skriftsted, som de kunne udenad, havde hjulpet dem, som ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum talte om til oktoberkonferencen 2011 (se sidespalten). Her er nogle af deres svar:

Lad der være fred i din sjæl

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun være et øjeblik« (L&P 121:7).

Det skriftsted, der har givet mig mest trøst igennem årene, er L&P 121:7, da profeten Joseph Smith sad i Liberty-fængslset og tryglede vor himmelske Fader om hjælp. Jeg lærte dette vers udenad til seminar og husker det, når jeg har brug for trøst. Det minder mig om, at min Fader i himlen elsker mig og er opmærksom på mine prøvelser. Jeg har brugt dette vers til at opnå fred i frustrerede og svage tider.

Verset hjalp mig, da jeg var til en fest, der ændrede sig til et miljø, jeg vidste, jeg ikke burde være i. Jeg afslog høfligt mine venner, når de tilbød mig en drink eller en cigaret. Dette vers gav mig den styrke, jeg havde brug for til at kunne stå fast ved mine overbevisninger.

Dette vers hjalp mig også til at træffe et svært valg. Min ven og jeg havde været uadskillelige i fem år. Vi dyrkede sport sammen, tog på ture sammen og var sammen hver weekend. Men hun begyndte at være sammen med en

ældre gruppe venner, som jeg ikke ønskede at være sammen med. Til sidst bad hun mig vælge mellem at have hende som ven eller stå fast ved mine overbevisninger angående visdomsordet og kyskhedsloven. Jeg var helt knust. Jeg havde aldrig troet, at det ville være så svært at stå fast ved noget, som jeg troede på. Men jeg valgte at få nye venner og altid huske vor himmelske Faders løfte til Joseph Smith om, at det hele nok skulle gå.

Der er ikke noget, der er værd at gå på kompromis med i forbindelse med mine overbevisninger, og jeg oplever sand og varig glæde, når jeg vælger det rigtige. Dette skriftsted har styrket mit vidnesbyrd og hjulpet mig, når jeg har haft brug for det.

Lauren J.

16 år, Arkansas i USA

Det svage bliver stærkt

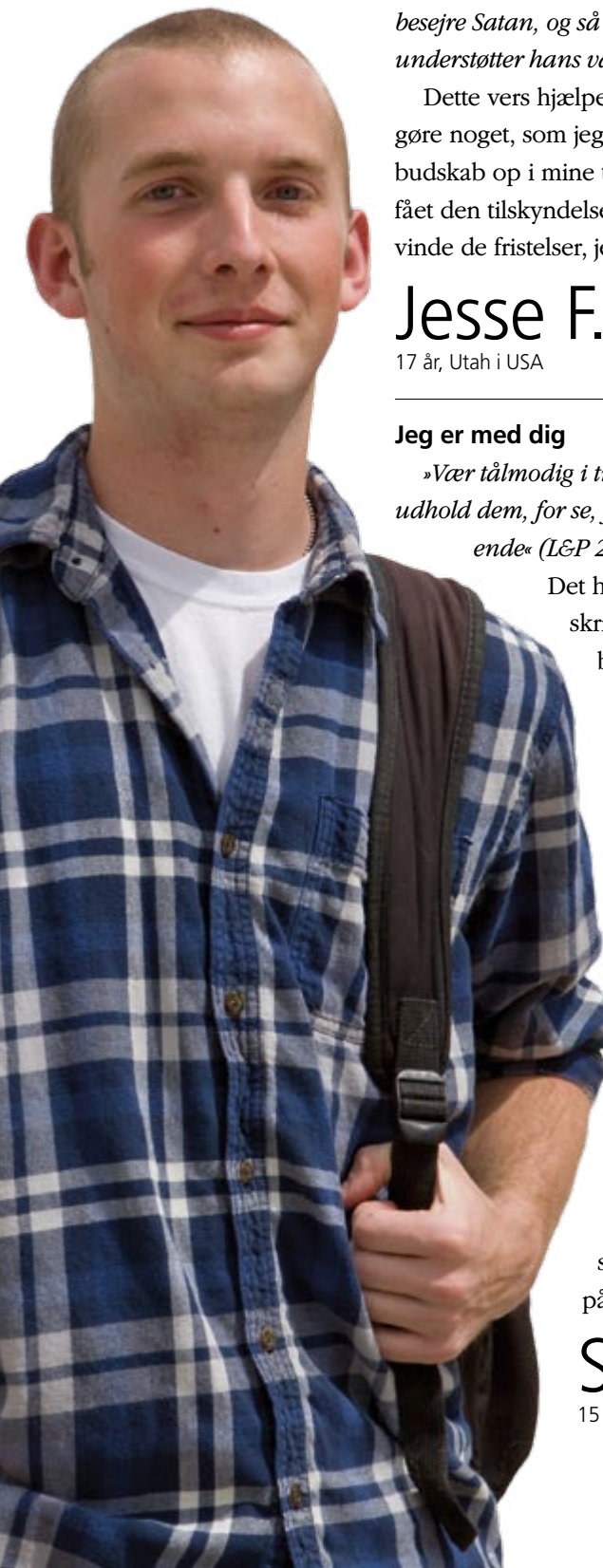
Måneder før adgangseksamen til high school følte jeg mig ikke forberedt. Jeg var sikker på, at det ville være umuligt at nå målet. Så jeg henvendte mig til min himmelske Fader i bøn. Mens jeg bad, dukkede følgende ord op i mine tanker: »Hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

Jeg indså, at når jeg beder til vor himmelske Fader om styrke til at møde udfordringer og prøvelser, så velsigner og hjælper han mig med at overvinde mine svagheder. At fremlægge min bekymring for Herren var den bedste beslutning, jeg kunne træffe. Han er den bedste lærer, og jeg ved, at han hjalp mig.

Irvin O.

16 år, El Salvador

Bed altid

»Bed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre; ja, så du kan besejre Satan, og så du kan undslippe hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk« (L&P 10:5).

Dette vers hjælper mig med at stå imod fristelser. Når jeg er ved at gøre noget, som jeg ved, er forkert, så dukker dette vers og dets budskab op i mine tanker. Hver eneste gang jeg beder efter at have fået den tilskyndelse, så får jeg den hjælp, jeg har brug for til at overvinde de fristelser, jeg møder.

Jesse F.

17 år, Utah i USA

Jeg er med dig

»Vær tålmodig i trængsler, for du skal få mange; men udhold dem, for se, jeg er med dig, ja, lige til dine dages ende« (L&P 24:8).

Det har været en velsignelse at lære dette skriftsted udenad, især når jeg har været bange eller følt mig alene. Hver gang jeg husker det, så fatter jeg mod og får det bedre. Som unge mænd og unge piger har vi brug for vejledning og støtte, især når vi møder svære prøvelser og udfordringer. Selv om fremtiden til tider kan synes uvis eller nedslående, så ved jeg, at jeg kan stole på Herren og modtage hans kærlige favntag.

Da jeg var mindre, blev jeg både i hjemmet og i Primary undervist i, at Herren altid ville være ved min side, hvis jeg gjorde min del. Takket være de lærdomme og dette skriftsted så ved jeg, at jeg altid kan stole på ham.

Sofia I.

15 år, Uruguay

SÆT ET MÅL

O vervej at sætte et mål om at lære nogle skriftsteder udenad. Du kunne lære et mester-skriftsted fra seminar udenad eller som en del af Pligt mod Gud eller Personlig fremgang.

DEN SNÆVRE OG TRANGE STI

Man kan vælge mellem mange stier,
men kun én fører til evigt liv.

(Se 2 Ne 9:41; 31:17-21; Alma 7:9).

At rykke videre

Når du skal rykke op i Unge Mænd eller Unge Piger, så er her nogle af de oplevelser, som du kan se frem til!

HVAD HANDLER UNGE MÆND OM?

Det Aronske Præstedømme – at tjene andre for Frelseren

Uddeling af nadveren

Indsamle fasteoffer

Styrk din familie

Pligt mod Gud

Lære og gøre nye ting

Dele med andre

At udvikle et tættere forhold til vor himmelske Fader

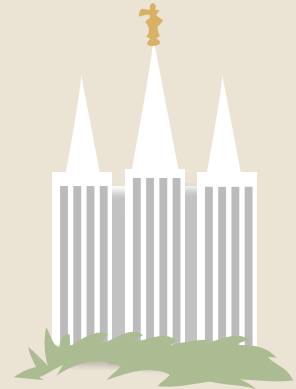
Til styrke for de unge

Standarder gør dig stærkere

Forbered dig selv

Til en mission

Til ægteskab og til at blive far

Kom til templet

Bliv døbt for dem, der er døde

Forbered dig til at indgå pagter

Føl Helligånden

Aktiviteter

Tjen med dit kvorum

Aktivitetsaften!

Kære drenge i Primary

Når I fylder 12 år, så er I gamle nok til at modtage Det Aronske Præstedømme. Det er meget vigtigt. Når Gud giver jer sit præstedømme, så fortæller han jer, at han stoler på jer. Det bliver jeres hellige pligt at tjene andre, som Frelseren ville gøre det.

Nu er tiden kommet til at begynde at forberede sig. Hold øje med og lyt til præstedømmebærerne omkring jer, mens de velsigner og omdeler nadveren,

døber, giver velsignelser, tjener på mission og leder deres familie. Gør altid jeres bedste for at efterleve evangeliets standarder. Så vil I være beredte på den store dag, når I skal modtage Det Aronske Præstedømme.

Med kærlig hilsen

David L. Beck

Unge Mænds hovedpræsident

efter Primary

HVAD HANDLER UNGE PIGER OM?

Nye venner

Lærer og har det sjovt sammen
Støtter hinanden

Styrker din tro på Jesus Kristus

Står for sandhed og ret
Bærer dit vidnesbyrd

Til styrke for de unge

Standarder gør dig stærkere

Personlig fremgang

Lærer nye ting
Sætter mål og vokser i dyd

Tager til templet

Bliver døbt for dem, der er døde
Føler Helligånden
Forbereder sig til at indgå pagter

Aktiviteter

At tjene sammen
Aktivitetsaften!

Forbereder dig som Guds datter

Til at være leder og et godt eksempel
Til at blive en trofast hustru og mor

Kære unge piger i Primary

Vi er så spændte på den dag, hvor I vil tilslutte jer Unge Piger! I er vor himmelske Faders værdifulde døtre. I Unge Piger vil I lære at stå som hans vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder. I vil modtage en halskæde, der skal minde jer om at stå for sandhed og ret samt lade Frelserens lys skinne for hele verden. Jeres hæfte Personlig fremgang vil hjælpe jer med at studere skrifterne, sætte personlige mål og gå fremad på vejen til templet. Alt dette hjælper jer med at forberede jer til at blive hustruer og store ledere i verden.

Med kærlig hilsen

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

FOTO © BUSATH PHOTOGRAPHY

Kære Amiga

Hej fra Mexico! Jeg blev glad for at få dit brev og høre om din kommende fødselsdag. Det lyder som om, at du er lidt nervøs for at forlade Primary. Må jeg fortælle dig om dengang, da jeg rykkede op i Unge Piger?

Jeg var også nervøs for at forlade Primary. Jeg var bekymret for, at jeg måske ikke ville få nogle venner. Jeg var bange for at blive en af de yngste piger i stedet for en af de ældste.

Men det hele gik rigtig fint. Biskoppen interviewede mig før min fødselsdag og fortalte mig, at denne forandring ville være god. Om søndagen var jeg stadig genert og blev inde i primarylokalet. Heldigvis fandt en af Unge Pigers ledere mig derinde. Hun sagde: »Jeg tænkte nok, at jeg kunne finde dig her! Kom, det er tid til at gå ind i klassen.«

Søster Diaz bød mig velkommen under åbningsprogrammet, og hun gav mig tre bøger, som jeg er kommet til at holde meget af: Til styrke for de unge, Unge Pigers Personlig fremgang og en dagbog. Da jeg så rundt i lokalet, opdagede jeg, at jeg kendte nogle af pigerne fra Primary. Nogle af de piger, som jeg ikke kendte, sagde hej til mig. Jeg følte hurtig fred i stedet for frygt.

Efter det blev det bare bedre og bedre. Aktivitetsaftnerne betyder noget særligt for mig, fordi de lærer mig, hvordan jeg efterlever evangeliet, og hvordan jeg hjælper min familie og venner. Og at tage på pigelejr hvert år er bare så sjovt! Nu hvor jeg er laurbærpige, så håber jeg snart at blive færdig med Personlig fremgang. Jeg kan ikke vente med at gå med Unge Pigers medaljon, så den kan minde mig om, hvor meget jeg gennem årene er vokset tættere på min himmelske Fader.

Så vær ikke bange, min ven. Spred dine vinger og flyv ind til Unge Piger. Jeg lover dig, at du ikke vil fortryde det.

Kærlig hilsen
Maribel

Byd en ny periode i livet velkommen

Marissa Widdison

Kirkens Tidsskrifter

Bor du i et område, hvor træerne skifter farve for at gøre sig klar til vinteren? Det gør de her fire venner. Noah B., Dylan L., Patrick M. og Ben M. bor alle på Prince Edward-øen ud for Canadas østkyst. Ligesom træerne, så er drengene ved at gøre sig klar på en ny periode i deres liv. I løbet af et år fylder de alle 12 år, og det indebærer at sige farvel til Primary og goddag til Unge Mænd. Det her er, hvad de havde at sige om det at blive ældre og rykke videre.

Vær dig selv

Da Noah flyttede hertil, hjalp hans nye venner ham med at vænne sig til livet på øen. Nu hjælper han dem som den ældste i gruppen med at blive vant til livet i Unge Mænd. »Jeg var bekymret for, om jeg ville blive accepteret og

lære de andre at kende,« siger Noah om det at begynde i Unge Mænd.

»At komme til aktiviteterne hjalp rigtig meget.« Noahs yndlingsprimarsang handler om Helamans hær, og det er sådan, han ser på præstedømmekvorummet – at være sammen, forenede.

Hans råd? »Vær dig selv.«

Respektér præstedømmet

For Patrick handler det at modtage præstedømmet ikke om at nå en vis alder. Det handler om at være værdig og beredt. »Man får ikke præstedømmet, bare fordi man fylder 12 år,« siger Patrick. »Man er nødt til at være beredt.«

Dylan forstår vigtigheden af at være beredt. Han prøver at komme i kirke 15 minutter før for at blive åndelig beredt på at omdele nadveren. »Jeg har omdelt nadveren tre eller fire gange, og hver gang rører Ånden mit hjerte. Jeg tror ikke, at

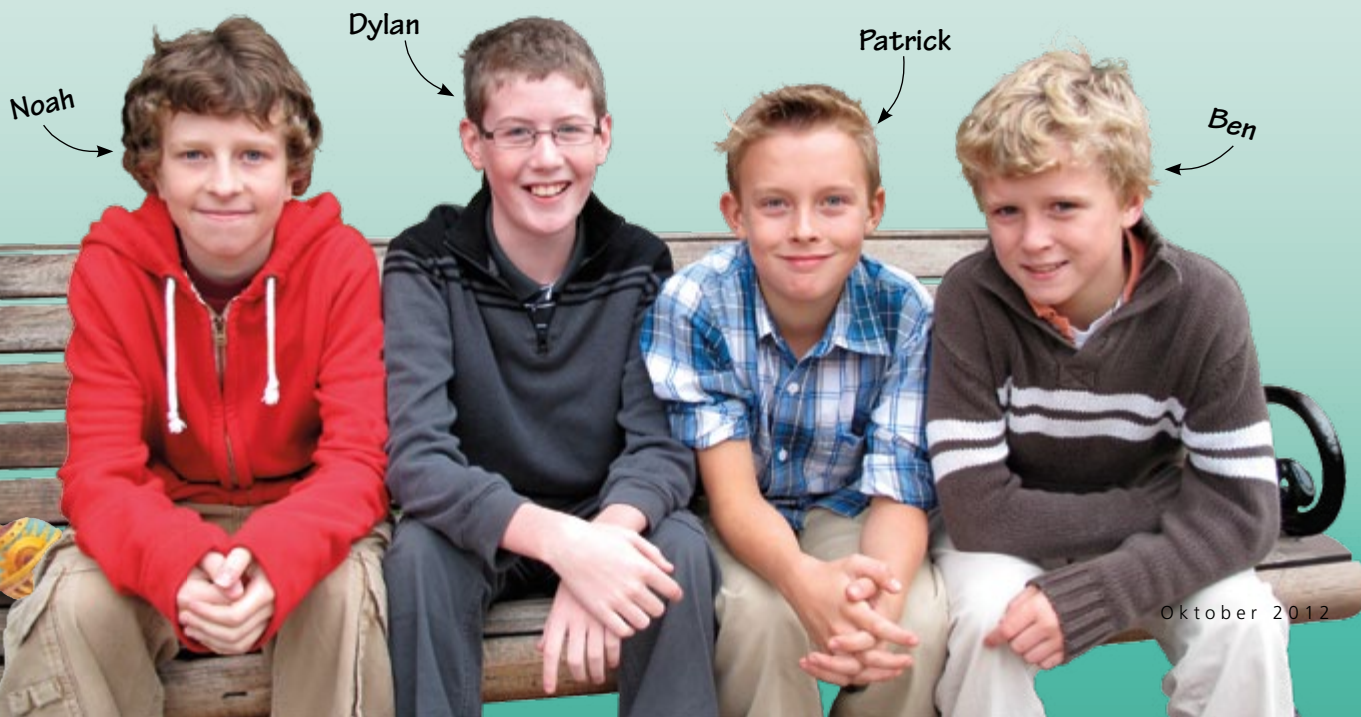
jeg nogensinde bliver vant til det,« siger han.

Ben sagde, at det at omdele nadveren minder ham om den første nadver: »Jesus stod der. Vi står, hvor Jesus stod, og han ønsker, at vi skal være der.«

Se hen mod templet

Ben arbejder på at gøre sig fortjent til sin Tro mod Gud-belønning og ser frem til at gøre dåb for de døde for første gang. »Jeg har ikke været inde i templet endnu, men andre mennesker bærer altid vidnesbyrd om, hvor varmt og godt de har det, efter de har været der,« siger Ben.

Noah har for nyligt været i templet for første gang. Han sagde, at de andre unge mænd i hans kvorum behandlede ham som familie. »Man føler sig måske nervøs, men der er mennesker, der vil hjælpe dig,« siger han. »Man føler sig velkommen.« ■

Kom, min Herre kom

Enkelt ♩ = 72-84

Fra Kirkens stykke
Verdens Frelser: Hans fødsel og opstandelse

1. Her-re Je-sus, kom til - ba - ge. Lad os se din her - lig - hed.
2. Her-re Je-sus, hjælp de sva - ge, de som li - der her på jord.
3. Her-re Je-sus, ly - sets ska - ber, mor-gen - rø - dens op - havs - mand.

Skønt kun barn i for - tids da - ge, brag - te du Guds kær - lig - hed.
Kær - ligt bad du al - le da - ge, os at sto - le på dit ord.
Al - drig vi din nå - de ta - ber, vi er talt som ha - vets sand.

Født i mør - ke, ly - sets søn, blev du sva - ret på vor bøn.
Kom i kær - lig - hed her - ned, lad dit ri - ge brin - ge fred.
Kom i her - lig - hed til jord, op - fyld hvert pro - fe - tisk ord.

Gud og Frel - ser, kom til - ba - ge, kom, min Her - re kom!
Gud og Frel - ser, kom til - ba - ge, kom, min Her - re kom!
Lad os knæ - le for dit å - syn, kom, min Her - re kom!

Verdens Frelser: Hans fødsel og opstandelse blev skrevet og komponeret under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum.

© 2003 IRI. Aalle rettigheder forbeholdes. Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Denne tekst skal medtages på alle kopier.

Eldste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller om nogle af sine tanker om emnet.

Hvorfor er det **VIGTIGT**, at jeg trofast følger **JESUS KRISTUS**, uanset hvor jeg er?

Jesus Kristus er Guds
enbårne og elskede Søn.

Han er vor Skaber.
Han er verdens Lys.
Han er vor Frelser fra
synd og død.

Dette er den mest
værdifulde kundskab
på jord, og I kan selv
komme til at vide det.

Vi følger Jesus Kristus.
Der er ingen mellemvej.

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Præstedømmets velsignelser er tilgængelige for alle

Da Joseph Smith oversatte Mormons Bog, havde han og hans skriver, Oliver Cowdery, et spørgsmål. De gik ind i skoven for at bede om det. Mens de bad, »steg et sendebud fra himlen ned i en sky af lys.« Denne

budbringer var Johannes Døber. Han lagde sine hænder på Josephs og Oliver's hoved og gav dem Det Aronske Præstedømme. Johannes Døber gav derefter Joseph og Oliver befaling om at døbe hinanden. Kort tid efter kom apostlene Peter, Jakob og Johannes til jorden og ordinerede Joseph og Oliver til Det Melkisedekske Præstedømme. Guds præstedømme var atter på jorden igen (se JS-H 1:68-72).

Gennem præstedømmet kan vi modtage vidunderlige velsignelser og ordinancer. Sådanne

velsignelser omfatter dem, der gives spædbørn, de syge, til børn af deres far eller andre værdige præstedømmebærere. For at vende tilbage til vor himmelske Fader må vi også modtage visse præstedømmeordinancer. Nogle af disse ordinancer omfatter dåb ved nedsækning, modtagelse af Helligåndsgaven og hellige tempelordinancer, der kan besegle familien for evigt. Det er også i templet, at ordinancer kan udføres på vegne af dem, der er gået bort uden evangeliets velsignelser. Præstedømmets velsignelser er tilgængelige for alle! ■

Sang og skriftsted

- Vælg en sang om præstedømmet fra *Børnenes sangbog*
- Lære og Pagter 84:35

VDR-AKTIVITET: Præstedømmet hjælper mennesker

Præstedømmet er Guds magt og kraft til at tjene og velsigne mennesker gennem ordnancer og velsignelser.

På disse billeder kan du tegne dig selv ind i billederne.

Kun dig

Find i Den Kostelige Perle JS-H 1:68-73.

Brug versene til at hjælpe dig med at udfylde de tomme rubrikker herunder.

På et andet stykke papir kan du nedskrive de andre ting, du lærte af at læse disse vers.

1. »Arons præstedømme ... besidder nøglerne til _____, og _____.«
2. _____ var den første, der blev døbt.
3. Oliver Cowdery døbte _____.
4. Johannes Døber handlede under ledelse af _____, _____ og _____.
5. Peter, Jakob og Johannes overdrog senere _____ præstedømme til Joseph og Oliver.

Enhver præstedømmebærer kan omdele nadveren. Tegn dig selv siddende på bænken, klar til at tage nadveren.

Præstedømmevelsignelser kan gives til de syge. Tegn dig selv i sengen, hvor du er syg.

Gennem tempelordinancerne kan familien blive besejlet til hinanden. Tegn din familie foran templet.

Dåb og modtagelsen af Helligåndsgaven er præstedømmeordinancer. Tegn dig selv foran dåbsbassinet.

Svar: 1. englebetyning, omvendt-Johannes; 5. Melkisedeks; 3. Joseph Smith; 4. Peter, Jakob, sens evangelium; 2. Oliver Cowdery;

En dobbelt velsignelse

Mød Sophie og Elodie A. fra Antananarivo på Madagaskar.

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

De 10-årige tvillingesøstre Sophie og Elodie bor på Madagaskar. Det er en stor ø uden for Afrikas kyst. Deres familie har en yndlingshistorie. »Den første gang min far mødtes med missionærene, vidste han, at Kirken var sand,« siger Elodie. »Han blev straks omvendt.« Deres mor blev døbt nogle måneder senere.

Før pigerne blev født, så fastede og bad deres forældre om, at de måtte få en pige. »Men i stedet for én pige, så fik mor to,« siger Sophie.

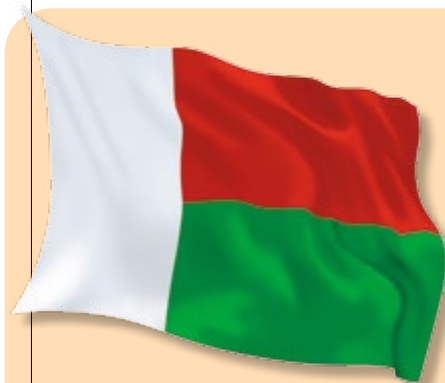
Det har været en dobbelt velsignelse lige siden! ■

Sophie og Elodies familie sparede penge sammen i tre år for at kunne rejse til templet i Johannesburg i Sydafrika og blive beseglet til hinanden. De skulle rejse over 2.000 km og gennem Det indiske Ocean for at nå frem.

Pigernes mor har en lægeklinik ved siden af deres hjem. De hjælper med at feje og holde det rent.

I Madagaskars flag repræsenterer den hvide farve renhed, den røde står for uafhængighed, og den grønne repræsenterer håb.

Sophie og Elodie har to katte, og de elsker at kæle dem.

To dyr, man kan finde i Madagaskar, er lemurer og kamæleoner.

Tvillingerne nyder familieaften sammen med deres to brødre, deres niece og deres far og mor.

Må jeg ikke også blive **DØBT?**

»Børn skal døbes til deres synders forladelse, når de er otte år gamle« (L&P 68:27).

»**N**uno og Miriam, vil I følge Jesu Kristi eksempel og blive døbt næste lørdag?« spurgte søster Silva.

Paulo kunne ikke tro sine egne ører. Søstermissionærerne havde lige inviteret hans 10-årige bror og søster til at blive døbt!

»Ja! Ja!« sagde tvillingerne glade.

Miriam kunne ikke holde op med at smile. Nuno gav søster Lopes en high-five. Bedstemor strålede af glæde fra sin store røde lænestol i hjørnet.

I et par uger havde søstermissionærerne undervist Paulo og hans søskende hjemme hos deres bedstemor på São Miguel, den grønne, vindblæste ø – 1.600 km fra Portugal. Paulo elskede at åbne den øverste del af bedstemors hoveddør og mærke havbrisen, mens han så på søster Lopes og søster Silva, der kom gående op ad gaden for at undervise ham om evangeliet.

Søstermissionærerne havde sagt, at det ville blive en særlig lektion i dag. Nu vidste Paulo hvorfor. Nuno og Miriam skulle døbes, ligesom Jesus havde undervist om! Paulo ville også følge Frelserens eksempel.

»Søstre, må jeg også blive døbt

på næste lørdag?« spurgte han ivrigt, mens han holdt sin illustrerede Mormons Bog tæt ind til sig.

Søster Silva smilede, men rystede på hovedet. »Desværre, Paulo. Herren har fortalt os, at vi alle skal døbes, men først når vi er fyldt otte år. Fordi du kun er seks år, så er du ikke ansvarlig for dine handlinger endnu.«

»Men søstre,« protesterede Paulo, »jeg har bedt og læst Mormons Bog sammen med min familie, ligesom I underviste mig om. Jeg går i Primary hver uge sammen med bedstemor og onkel Mário. Jeg ved, at denne kirke er sand! Må jeg ikke blive døbt sammen med Nuno og Miriam?«

»Du har gjort et rigtig godt stykke arbejde med at efterleve befalingerne og lære om evangeliet,« sagde søster Lopes. »Men du skal stadig vente to år, før du må blive døbt.«

Paulos hals begyndte at brænde, og varme tårer fyldte hans øjne. Han sprang op og løb op på sit værelse på loftet, hvor han sov sammen med sine søskende.

Da Paulo havde grædt ned i sin

pude i et par minutter, hørte han nogen komme op ad loftrappen. Onkel Mário satte sig ned på Paulos seng.

»Hvad skete der, Paulo?« spurgte onkel Mário.

»Søster Silva og søster Lopes sagde, at jeg ikke måtte blive døbt, men Nuno og Miriam må gerne,« sagde Paulo. »Jeg vil gerne være medlem af Kirken! Jeg elsker at synge salmer til nadvermødet og lære mere om skrifterne i Primary. Jeg vil ikke føle mig udenfor.«

»Paulo, du kan stadig være en del af Kirken, selv om du ikke er gammel nok til at blive døbt,« sagde onkel Mário kærligt.

»Hvordan?« snøftede Paulo ind i sin pude.

»Du ved, at Primary er ved at forberede et nadvermødeprogram,«

sagde onkel Mário. »Din primarylærer har fortalt mig, at hun har brug for frivillige til at bære deres vidnesbyrd til programmet. Det er én måde, du kan deltage i kirken på,« forklarede onkel Mário.

»Er det rigtigt?« Paulo satte sig op og så på sin onkel. Han tænkte et øjeblik. »Måske kunne jeg også bære mit vidnesbyrd til Nuno og Miriams dåb!«

»Det er en god idé!« sagde onkel Mário. »Selv om du er for ung til at blive døbt, så kan du stadigvæk godt have et vidnesbyrd.«

Paulo hoppede ned fra sin seng og skyndte sig ned ad trapperne.

»Hvor skal du hen, Paulo?« spurgte onkel Mário.

»Jeg skal sammen med missionærerne øve mig på at bære mit vidnesbyrd!« svarede Paulo glad

tilbage. »Jeg vil bære det for andre, mens jeg venter på at blive døbt!« ■

»Tålmodighed betyder aktivt at vente og udholde. Det betyder at holde fast ved noget og gøre alt det, vi kan – arbejde, håbe og udøve tro.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fortsæt i tålmodighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 57.

At klæde sig som en diakon

Hilary M. Hendricks

Bygger på en virkelig begivenhed

5.

Jeg vil gerne have en hvid skjorte og pæne bukser på.
Jeg vil gerne klæde mig som en diakon.

Mor hjælper Eli med at få pæne bukser, en hvid skjorte og slips på.

6. I kirken foldede Eli sine arme, mens han så på diakonerne, der omdelte nadveren.

7. Da en diakon gav Eli nadveren, tog Eli et stykke brød og gav bakken til sin mor.

8. Mor smilede til Eli. Han var glad for at kunne hjælpe. Han følte sig præcis som en diakon.

SKJULTE BILLEDER

Eli vil gerne klæde sig som en diakon. Hjælp ham med at finde de ting på sit værelse, der vil hjælpe ham med at klæde sig som en diakon.

Vi modtager frelsens ordinancer gennem præstedømmet.

»Alle de, der modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren« (L&P 84:35).

Brasilianske unge forener slægtsforskning og tempeltjeneste

Melissa Merrill

Kirkenyt og begivenheder

José A. Moscão har bemærket en tendens: De unge, der kom til templet i Campinas i Brasilien, har tilbragt megen tid med at sidde og vente.

Bror Moscão, der er leder af slægtshistorisk center, der ligger ved siden af templet, vidste, at på grund af den lange afstand, som mange af de unge skulle rejse for at komme til templet, kom de fleste i campingvogn og blev i flere dage. Man kunne ikke undgå al den ventetid, som de skulle tilbringe mellem dåbssessionerne, måltider og på at vente på forældre og ledere, der deltog i andre tempelordinancer.

Så han tænkte, at han måske kunne tilbyde de unge et alternativ til at vandre rundt på templets område, når de havde fri.

Det gjorde han.

En opfordring

Han begyndte at invitere de unge ind i centret og tilbød at lære dem, hvordan man indekserer i FamilySearch.

Først var nogle af dem generte eller uvillige. Bror Moscão fortæller, at når han talte til de unge om i lydighed mod en levende profets ord at frelse mennesker fra mørke og hente deres navne frem i lyset, blev de rørt (se David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24-27).

At templet og slægtshistorisk center befinder sig på den samme grund har stor betydning. Det understreger, at templet og slægtsforskning

er to sider af en stor indsats. Det vil være noget, de unge i tempeldistriktet er ved at lære, siger George A. Oaks, præsident for templet i Campinas.

»Før denne indsats på at få dem involveret i slægtsforskning og indeksering var formålet med deres tempeltur hovedsagligt at blive døbt for de døde. Nu bliver disse oplevelser med indeksering en del af deres indsats,« fortæller han.

En introduktion

Når de unge kommer ind i centret, orienterer bror Moscão og de frivillige missionærer i centret kort om følgende principper:

- De bliver befriere på Zions bjerg (se Obad 1:21).
- De følger en profets kald (se »Børnenes hjerte skal vende sig«).
- De frelser mennesker fra mørke – mørket ved gamle glemte film og støvede bøger i folkeregistre og kirker. Indeksering henter disse navne frem i lyset og gør det muligt at søge på dem, så deres familie kan finde dem.
- Når de tilslutter sig dette arbejde, deltager de i endnu et aspekt af »det herligste af alle emner, som hører til det evigtvarende evangelium, nemlig dåben for de døde« (L&P 128:17).
- De bruger deres tid på betydningsfuldt arbejde med at forløse de døde, som velsigner familier.
- Vi er alle en del af Guds familie, så når de indtaster navne på mennesker, de ikke kender, hjælper de stadig deres familie.

På deres rejser til templet deltager de unge fra tempeldistriktet i Campinas i Brasilien i indeksering i pauserne mellem dåbssektionerne.

- Når først de forstår, hvordan man deltager i indeksering, har de mulighed for at undervise deres familie og andre unge i deres menighed, så de også kan deltage.

Bror Moscão og missionærene bruger centrets computere til at vise teenagerne, hvordan man begynder at indtaste, og hvordan man installerer og anvender programmet, når de kommer hjem. Når først de forstår det, siger bror Moscão, »begynder de at indtaste med en kraft, man ikke før har set.«

Begejstring for arbejdet

Tallene reflekterer denne begejstring. I de første to måneder af 2012 indtastede de besøgende 6.370 navne, hvor 3.305 af de navne blev indtastet af unge fra 12 til 18 år. Faktisk har Campinas slægtshistoriske center udvidet sin åbningstid, der normalt er fra kl. 8.00 til kl. 18.00, og har nu åbent så sent som kl. 22 for at imødekomme den voksende interesse for indeksering.

Og de unge glemmer ikke alt om indeksering, når de forlader templet. Når de kommer hjem, fortsætter deres rolle i det, som bror Moscão

kalder »hæren af flere end 170.000 aktive indtastere, som Kirken har i dag.« Mange opfylder mål i Pligt mod Gud og Personlig fremgang gennem deres indeksering.

En påvirkning til det gode

Tidligere i år rejste Isabela A. på 16 fra Vila Velha i Espírito Santo i Brasilien sammen med sin mor og søster til templet. Rejsens sidste dag var 1-årsdagen for hendes bedstemors død. Isabela blev døbt for sin bedstemor, og hendes mor udførte de andre tempelordinancer for hende.

»Under denne rejse følte jeg, at jeg var nødt til at gøre noget godt,« forklarede Isabela. »Jeg ønskede at lære at indeksere, og jeg fik hjælp af bror José Moscão.

Og da jeg blev døbt for min bedstemor, rørte Ånden mig dybt. Jeg indså, at der findes mange mennesker bag sløret, som venter i en evighed, og de har brug for min hjælp. Jeg indså, at jeg kunne give lidt af min tid, og at jeg kunne gøre meget for disse mennesker. Indeksering er en kærlighedsgerning.« ■

Læs mere om denne historie ved at besøge news.lds.org.

Den første stav i Indien er blevet organiseret

Ældste E. Jack og søster Pamela Kellerstrass

Bangalore-missionen i Indien

Den 27. maj 2012 kunne man føle begejstringen og taknemligheden, da flere end 1.500 medlemmer og venner var forsamlet i Novotel Mødecenter i Hyderabad for at oprette Hyderabad Stav i Indien, landets første stav. Ældste Dallin H. Oaks

fra De Tolv Apostles Kvorum præsiderede ved mødet og var der sammen med ældste Donald L. Hallstrom fra De Halvfjerds' Præsidium og ældste Anthony D. Perkins fra De Halvfjerds, der virker som områdepræsident for Asien. Alle ledere havde deres hustru med til konferencen.

John Gutty blev opretholdt som stavspræsident med Suresh Natarajan som førsterådgiver og Rajaratnam Bushi som andenrådgiver. Indiens første patriark er den tidligere distriktspræsident, Prasad Rao Gudey.

Randy D. Funk, præsident for Bangalore-missionen, sagde, da han talte til den største forsamling af hellige, der nogen sinde har været forsamlet i Indien:

»Det er et herligt syn på denne

Stavspræsidentskabet i den nyoprettede Hyderabad Stav i Indien (venstre til højre): Suresh Natarajan, førsterådgiver; John Gutty, præsident; Rajaratnam Bushi, andenrådgiver.

FOTO: JAMES DALRYMPLE

historiske dag, en dag, vi altid vil huske. Vi vil altid huske, at en af Herrens apostle var her.«

Ældste Perkins hilste medlemmerne i Indien fra områdepræsidentskabet i Asien og sagde: »Vi ser begyndelsen på et vidunderligt værk i dette land. Kirkens vækst og oprettelsen af staven udføres i overensstemmelse med evige principper og præstedømmets mønster.«

Ældste Hallstrom, der var det andet vidne til kaldelsen af det nye stavspræsidentskab, forklarede åbenbaringsprocessen ved udvælgelse af et nyt stavslederskab. Som medlem af De Halvfjerds modtog han opgaven og kom uden at være forudindtaget eller have fordomme, fortalte han. Han kom i Herrens ærinde, afhængig af hans Ånd til at modtage åbenbaring. »Herrens vilje er, at præsident Gutty bliver stavspræsident,« sagde ældste Hallstrom.

Kristen Oaks, der var sammen med sin mand, talte om at undervise børn, så de tror, »fordi deres mødre vidste det« (se Alma 56:48).

Ældste Oaks udtrykte som aftenens sidste taler sin taknemlighed for nationen Indien, et land med religiøs frihed, som giver Kirkens medlemmer mulighed for »at mødes og tale om vores tros principper.«

Ældste Oaks vidnede om at have modtaget Åndens vidne om, at Herren havde beredt og udvalgt de ledere, der var blevet kaldet. Ældste Oaks talte også om stavens nye ansvar.

I Det Gamle Testamente sammenlignede profeten Esajas Israel med et telt, der beskyttede Israels børn. Han sagde: »I dag

modtager store velsignelser,« fortalte ældste Oaks. »En patriarkalsk velsignelse fortæller også om de velsignelser og løfter, som vi kan gøre krav på, hvis vi er trofaste.«

»Efterhånden som Kirken i Indien vokser, kommer tidspunktet, hvor profeten bliver inspireret til at bygge et tempel i Indien,« fortsatte han. »Hver

Under sit besøg i Hyderabad i Indien mødtes ældste Oaks og andre kirkeledere med flere hundrede medlemmer fra Indien, Nepal og Sri Lanka.

er Kirken teltet. Vi ved alle, at et telt skal støttes af stave. Nu hvor Hyderabad er en stav i Zion, forventes det, at I træder frem og yder endnu mere støtte i form af tiendebetaling og missionærer.«

Som et resultat af oprettelsen af staven kan medlemmerne i Hyderabad Stav modtage patriarkalske velsignelser. Ældste Oaks forklarede, hvad der står i en patriarkalsk velsignelse og henviste til velsignelsen som »personlig hellig skrift.«

»En patriarkalsk velsignelse oplyser din slægtslinje i Israels stammer, hvorigennem man

eneste stav, der bliver oprettet, forbedrer muligheden for, at der kommer et tempel. Når folk viser værdighed og forpligtelse, kommer templet.«

Ældste Oaks afsluttede med at nedbede en velsignelse: »I denne første stav i dette fantastiske land, Indien, velsigner jeg jer til at huske det, der er blevet sagt i denne stund. Jeg velsigner jer til at huske de pagter, I har indgået, da I blev døbt. Jeg velsigner jer med at huske beslutningen om at holde Guds befalinger, så I kan nyde godt af hans velsignelser.« ■

Apostel indvier nyt MTC i Filippinerne

Missionærskolen i Filippinerne, som ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum indviede den 20. maj 2012, har plads til 144 missionærer fra Filippinerne, Cambodja, Hong Kong, Indien, Indonesien, Mongoliet, Pakistan, Sri Lanka, Taiwan og Thailand. Disse missionærer bliver oplært på deres modersmål.

Det nye centers to bygninger indeholder et auditorium, oversættelsesbåse, et computercenter, et vaskeområde, undervisningslokaler med indbygget audiovisuelt udstyr, sovearealer til missionærerne, klasselokaler og kontorer.

Under indvielsesbønnen af de nye bygninger udtrykte ældste Nelson taknemlighed for Jesu Kristi sonoffer og for trofaste missionærer og kirkemedlemmer i hele verden, der elsker og tjener Herren. Han nedbad en velsignelse over Filippinerne om at »holde dørene åbne for at byde« alle Herrens tjenere »velkommen« og bad om, at nationens folkeslag bliver velsignet

Ved det nye MCT i Filippinerne bliver 144 missionærer fra Filippinerne, Cambodja, Hong Kong, Indien, Indonesien, Mongoliet, Pakistan, Sri Lanka, Taiwan og Thailand oplært på deres modersmål.

FOTO: NOEL MAGLAQUE

med »frihed og ansvarlighed til at vokse i retskaffenhed, både timeligt og åndeligt.«

Templet i Manaus i Brasilien er tempel nr. 138 på verdensplan og det sjette i Brasilien

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, indviede templet i Manaus – tempel nr. 138 på verdensplan og det sjette i Brasilien – den 10. juni 2012.

Troen og forpligtelsen hos de sidste dages hellige, der bor i Brasilien, hvor der findes flere end en million medlemmer, kan sammenlignes med strømmen i Amazonfloden, sagde præsident Uchtdorf – begge er store og stærke.

I næsten 20 år har kirkemedlemmer fra Manaus, en by, der er isoleret af store floder og regnskov, rejst i karavaner for at tage til templet i São Paulo i Brasilien – en tur på 15 dage tur/retur med båd og bus – og senere til templet i Caracas i Venezuela – en 8-dages rejse med bus.

Ældste Claudio R.M. Costa fra De Halvfjerds virkede som præsident for

Manaus-missionen i Brasilien, da den åbnede i 1990.

»Jeg har en tiltro til, at templet i Manaus bliver meget travlt hver eneste dag, fordi disse mennesker elsker templet,« sagde ældste Costa. »De lærer deres børn at elske templet. Templet er meget værdifuldt for dem.«

Kirkemedlemmer i Samoa fejrer 50-årsdagen for uafhængighed og den første stav

Fredag den 1. juni 2012 marcherede omkring 350 sidste dages hellige og mange andre gennem gaderne i Apia for at fejre uafhængighedsdagen. Landet fik for 50 år siden i 1962 sin uafhængighed fra New Zealand.

Organisationer, skoler, lokale kirker og internationale organisationer deltog. Sidste dages hellige elever underholdt titusinder af tilskuere med deres marchband.

Men den weekend var der mere at fejre for disse sidste dages hellige. Det var 50 år siden, at den første stav blev oprettet i deres land i Apia.

Søndag den 3. juni talte ældste James J. Hamula og ældste Kevin W. Pearson fra De Halvfjerds, begge medlemmer af områdepræsidentskabet i Stillehavsområdet, til sidste dages hellige og gæster ved et særligt møde, der blev transmitteret til SDH-kirkebygninger overalt i landet.

Når de sidste dages hellige i Samoa ser fremad, så er det deres mål at fortsætte med at tjene og styrke deres familie, landsbyer og land, sagde ældste Hamula, der er områdepræsident. »Som kirke vokser vi på vidunderlig vis, og vi vokser i vores familie og personligt, når vi søger at følge Jesu Kristi lære og eksempel,« fortalte han. ■

Det styrker mit vidnesbyrd

Jeg har flittigt læst og studeret *Liahona* siden 1967, og det har hjulpet mig til at vokse åndeligt. Hver eneste måned venter jeg på tidsskriftet, så jeg kan blive opbygget, føle Herrens Ånds hvisken og styrke på mit vidnesbyrd om evangeliet. Jeg kunne især lide »At ære og efterligne vores himmelske ophav« (*Liahona*, feb. 2012, s. 80). Jeg var i stand til at identificere mig med det, som forfatteren sagde, fordi jeg også er grafisk designer.

Fabio Fajardo, Colombia

Lærer og ven

Jeg elsker *Liahona* – jeg bliver undervist, får støtte og rettet min tilværelse ind. Når jeg læser om gode ting om morgenen, forsøger jeg at være god hele dagen. Min kærlighed og tro bliver stærkere, når jeg læser tidsskriftet. Jeg giver også *Liahona* til venner som gave. Tusind tak for sådan en god lærer og ven!

Anastasia Naprasnikova, Ukraine

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed.

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Sparsommelig levevis forbedrer os på fremtiden«, s. 12: Læs de seks områder, der bliver nævnt i artiklen, hvor vi kan blive selvhjulpne. Hvilke nødsituationer eller problemer kan vi undgå ved at udvikle selvhjulpethed på disse områder? Bed familien om bønsumt at overveje, hvilke af disse områder de har brug for at forbedre sig i og sætte mål for at øge deres selvhjulpethed på disse områder.

»Kyskhed i en ikke-kysk verden«, s. 42: Drøft artiklens spørgsmål sammen med familien. Overvej at fortælle om principper og oplevelser, der har styrket dit vidnesbyrd om kyskhed. Drøft, hvordan man kan anvende artiklens råd.

»Vær vis og vær en ven«, s. 48: Begynd med at læse ældste Hales' test om at vælge gode venner. Overvej at drøfte vigtigheden af at være en god ven. Bed familien om at tænke på tre måder, hvorpå han eller hun kunne være en bedre ven.

»Kære Amiga«, s. 60 og »At byde en periode i livet velkommen«, s. 61: Læs om disse primarybørn, og hvordan de forbereder sig til at rykke op i Unge Piger og Unge Mænd. Overvej som familie at drøfte, hvad disse børn gjorde for at forberede sig. Bed familien om at læse hæfterne *Personlig fremgang* eller *Pligt mod Gud* og finde nogle aktiviteter, de er interesserede i at udføre.

En familieaften, to lektioner

En aften kom mine forældre og min mormor og morfar på besøg til familieaften. Alle mine tre børn elsker at deltage, og denne aften var det min syvårige søns tur til at undervise. Vi havde forberedt en lille præsentation med billeder fra skabelsen og studeret og gennemgået det, han skulle undervise i. Min søn var klar og spændt.

Under lektionen lyttede vi alle opmærksomt til det, min søn forklarede. Da han var færdig, besluttede Samuel, der var tre år, at han også ønskede at undervise. Så han tog billederne og præsentationen og satte dem igen op på bordet.

Med sin stille stemme og med sit til tider dårligt udtalte sprog underviste Samuel os. Og selvom han ikke havde forberedt sig, havde han lyttet efter. Han forklarede os, hvordan jorden blev skabt og fortalte os om den kærlighed, som Jesus Kristus har til os alle sammen.

Vi var forbløffet over at se, hvor nemt det var for ham at undervise os i lektionen – han gjorde akkurat som sin bror. Mine forældre og bedsteforældre var overraskede og glade. Vi kunne alle se den kærlighed, disse små børn havde til evangeliet – og den kærlighed, Jesus Kristus har til dem.

Lizbeth Sánchez Fajardo, Mexico

DET GODE BLIVER VED MED AT FINDE STED

Caitlin A. Rush

Det var en fredag aften som alle andre. Mine nærmeste venner og jeg sad i min lejlighed efter at have set en film og skiftedes mellem at snakke stille og roligt og grine højlydt. En følelse af ægte tilfredshed fyldte luften, og jeg kunne ikke holde op med at smile, mens historier og ideer hvirvlede gennem lokalet. Nogle af dem havde jeg kun mødt en måned forinden, andre havde jeg kendt alle mine 25 år.

På et tidspunkt talte en af disse mangeårige venner og jeg om minder om nogle af vore collegevenner fra år tilbage. Mens vi talte, tænkte jeg på, hvor meget jeg savnede disse venner, hvor sjovt vi havde haft det, og hvor tætte vi havde været. Nu var vi alle færdige med uddannelsen, var flyttet forskellige steder hen i verden og befandt os i omstændigheder, vi aldrig kunne have forestillet os. Jeg sukkede over den midlertidige følelse af tab, men kiggede så rundt i lokalet på de grinende ansigter, der omgav mig i det øjeblik og blev pludselig ramt af tanken: *Det gode bliver ved med at finde sted.*

Denne enkle tanke betød ret meget for mig, eftersom jeg altid har haft svært ved at møde nye forandringer og tøver med at give slip på det gode. Jeg savner fortiden, selv om den stadig er en del af nutiden, og forsøger desperat at nyde de øjeblikke fuldt ud, som jeg bevidst og beslutsomt lever i. Jeg ved, når jeg har fat i noget godt, og jeg ønsker at holde fast og aldrig give slip. Denne dovne

Eftersom jeg er en, der er ked af, at nutid så hurtigt bliver til fortid, så var jeg taknemlig for den enkle påmindelse om at nyde øjeblikket og se frem til fremtiden.

og hyggelige fredag aften var et sådant godt øjeblik. Normalt, når jeg indser, hvor godt det er, så begynder jeg straks at tænke på, hvordan alting er flygtigt, og hvordan man i sidste ende mister det pga. tiden eller omstændighederne.

Men den aften blev jeg ikke ked af det. Mens jeg sad stille og var omgivet af folk, jeg holder af, vidste jeg, at selvom noget af alt det gode naturligvis ender, og fremtiden utvivlsomt byder på mange svære tider, så bliver det gode ved med at finde sted. Og det vil det altid gøre – så længe jeg lader det. Selv om dem, jeg holder af, rykker videre, så bliver tomrummene fyldt med nye fantastiske mennesker og oplevelser, som jeg aldrig kunne have forestillet mig.

Nogle gange er det svært at rykke videre, men det skal vi. Det at rykke videre betyder ikke at glemme venskaber eller tvinge minder til at falme. Det betyder at åbne vores hjerte for endnu mere glæde og flere oplevelser.

Et par uger efter den fredag blev præsident-skabet i min UV-gren afløst. Alle, der kommer fra en lille gren, kan sikkert forestille sig, hvor svært det var at tænke på, hvad der ville ske, når vores gren ikke længere kunne støtte sig til disse mænd og deres hustruer, som vi havde opbygget kærlighed og tillid til. Men jeg lukkede øjnene og gentog for mig selv de ord, der var kommet til mig den fredag: *Det gode bliver ved med at finde sted.* Jeg blev trøstet og klar til forandringen.

Forandring er et af Herrens virkemidler. Han ønsker, vi skal være lykkelige, udvikle os og være begejstrede for at rykke videre i livet. Livet er en rejse, og mens vi stadig nyder godt af nutiden og forbereder os på uundgåelige udfordringer, så må vi gå fremad, forblive optimistiske og lade vores hjerte være åbent over for de oplevelser og alt det gode, der uden tvivl er på vej. ■

Iår indeholder mange numre af *Liahona* et sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på karton, små papirsposer eller pinde. Gem hvert sæt i en konvolut eller pose sammen med det mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurerne hører til.

Sten

Jesus Kristus

Jereds bror

Både

Jereditterne ledes til det forjættede land

Eter 1-3, 6

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har udtalt: »Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser« (Familien: En proklamation til verden).

Få ideer til at anvende disse principper i jeres liv og familie, se s. 4, 16, 20 og 22

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE